

**STANDING COMMITTEE ON
FISHERIES AND OCEANS**

HOUSE OF COMMONS
CHAMBRE DES COMMUNES
OTTAWA, CANADA
K1A 0A6

EUROPAUDVALGET

Alm. del - bilag 1252 (offentligt)

**COMITÉ PERMANENT DES
PÊCHES ET DES OCÉANS**

STÅENDE KOMITÉ FOR FISKERI OG FARVANDE

Den 7. maj 2003

Claus Larsen-Jensen
Formand
Europaudvalget
Folketinget
Christiansborg
DK - 1240 København K
Danmark

Kære Hr. Larsen-Jensen!

Vedr.: Bevaring af fællesbestande på
nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap.

Som formand for the Standing Committee on Fisheries and Oceans [Stående Komité for Fiskeri og Farvande], House of Commons [Det Canadiske Underhus], har komitéen bedt mig om at skrive til Dem, min kollega, i Danmark, vedrørende den fortsatte overlevelse af fiskeriet på nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap.

Som De ved, har fiskere fra mange lande fisket i disse farvande i over 500 år med stor succes. Teknologien er imidlertid i høj grad løbet fra fiskebestandenes evne til at reproducere og genoprette sig selv efter overfiskning. Dette gælder især torsk. Således er der, uden en ægte og samlet vilje til bevaring, en meget reel fare for, at mange af de fiskearter, som vores forfædre fiskede efter med stor succes i århundreder, enten snart eller i løbet af en generation, er på randen af udslættelse.

Vores komité tror fuldt og helt på, at den organisation, som verdens nationer har sat sammen til at styre fiskeriet omkring Newfoundland og Labrador, Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO), har påvist, at den er ude af stand til at beskytte områdets ressourcer for fremtidige generationer. Derfor er vi kommet til den konklusion, at Canada må etablere et system med "beskyttelsesforvaltning" på nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap, for at sikre fiskeriet for nutiden og fremtiden.

Titusinder af vores fiskere og fiskeriarbejdere mistede deres levebrød, da bundfiskebestandene kollapsede i begyndelsen af 1990'erne. I skrivende stund står tusinder flere over for muligheden for yderligere fiskepladslukninger. En dyb følelse af tab, frustration og fortvivelse har motiveret os til at udarbejde to rapporter, der forlanger implementeringen af en beskyttelsesforvaltning, forårsaget af disse forhold, samt på NAFO's manglende evne til at sikre bevaring.

Det er mig en fornøjelse at vedlægge vores to enstemmige (der er fem politiske partier repræsenteret i vores komité) rapporter om dette vigtige problem. Jeg beder Dem om at fremlægge mit brev og vores rapporter til Deres udvalg til overvejelse.

Det er min komités oprigtige håb, at vi ved at arbejde sammen som politikere, kan opnå det, som indtil videre ikke er lykkedes for vores bureaukratier, nemlig bevaringen af fiskebestande på nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap til nutidige og fremtidige generationers fælles nytte.

Det ville glæde os meget at modtage Deres kommentarer til vores rapporter.

Med venlig hilsen

TOM WAPPEL, parlamentsmedlem
Formand

HOUSE OF COMMONS
OTTAWA, CANADA
K1A 0A6

**FREMMED OVERFISKNING:
DENS VIRKNINGER OG LØSNINGER
BEVARING PÅ NORDØST- OG SYDKANTEN AF GRAND
BANKS OG FLEMISH CAP**

**Standing Committee on Fisheries and Oceans
[Stående Komité for Fiskeri og Farvande]**

**Wayne Easter, parlamentsmedlem
Formand**

**John Cummins, parlamentsmedlem
Næstformand**

**Paul Steckle, parlamentsmedlem
Næstformand**

Juni 2002

STÅENDE KOMITÉ FOR FISKERI OG FARVANDE

FORMAND

Wayne Easter

NÆSTFORMÆND

John Cummins

Paul Steckle

MEDLEMMER

Sarkis Assadourian

Bill Matthews

Andy Burton

Lawrence O'Brien

Rodger Cuzner

Jean-Yves Roy

Georges Farrah

Peter Stoffer

Loyola Hearn

Suzanne Tremblay

Dominic LeBlanc

Tom Wappel

James Lunney

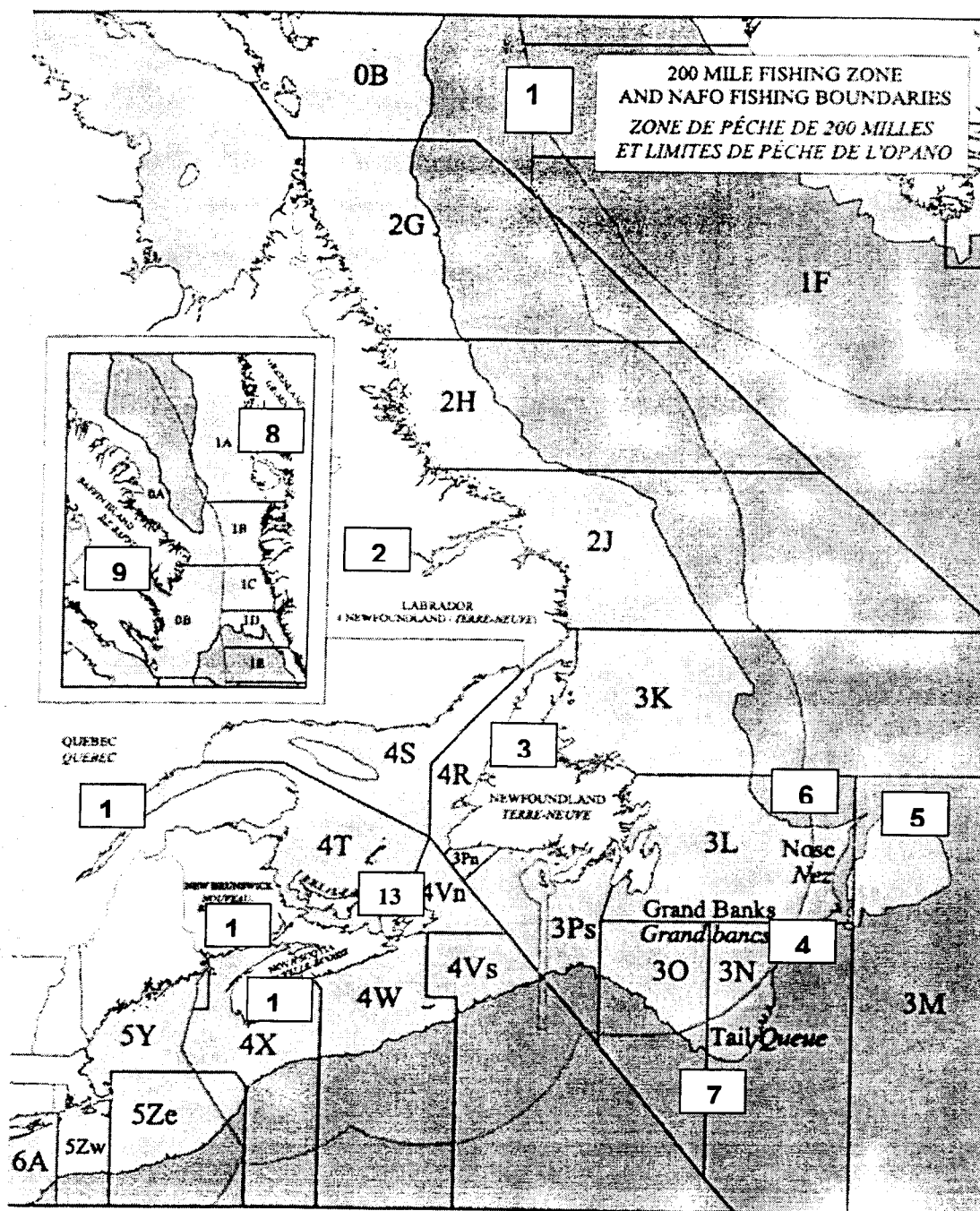
KOMITÉENS SEKRETÆR

Andrew Bartholomew Chaplin

FORSKNINGSPERSONALE

*Parliamentary Research Branch, Library of Parliament
(Parlamentets forskningsafdeling, Parlamentsbiblioteket)*

Alan Nixon

- 1 – Canadas 200-sømilefiskerizone og NAFO-fiskerigrænserne
 2 – Labrador (Newfoundland); 3 – Newfoundland; 4 – Grand Banks; 5 – Flemish Cap;
 6 – Østkanten af Grand Banks; 7 – Sydkanten af Grand Banks; 8 – Grønland;
 9 – Baffin Island; 10 – Quebec; 11 – New Brunswick; 12 – Nova Scotia;
 13 – Prince Edward Island

STÅENDE KOMITÉ FOR FISKERI OG FARVANDE

har den ære at præsentere sin

TIENDE RAPPORT

I henhold til procedureregel 108(2), påtog komitéen sig en undersøgelse af implikationerne ved en udvidelse af Canadas eksklusive økonomiske zone (EEZ) til at omfatte nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap.

FREMMEDE OVERFISKNING: DENS VIRKNINGER OG LØSNINGER

BEVARING PÅ NORDØST- OG SYDKANTEN AF GRAND BANKS OG FLEMISH CAP

INTRODUKTION

I vores rapport fra December 2001 vedrørende problemerne, som rejefiskere og rejeforarbejdere i Newfoundland og Labrador står overfor, bemærkede komitéen, at mængden af rejer, der indfanges på Flemish Cap i stor grad overstiger den samlede tilladte fangstmængde (TAC), der er anbefalet af Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO). I marts 2002 blev den russiske fabriksfrysetrawler, *Olga*, opbragt for angiveligt at have udledt olie i et område af havet sydvest for Newfoundland. Det blev efterfølgende opdaget, at trawleren *Olga* havde 49 tons torsk i lasten og federale embedsmænd har også hævdet, at *Olga* ulovligt havde fisket efter rejer ved Grand Banks i december 2001. *Olga's* skibsfører og en af dets officerer blev anklaget for forureningsmæssige forseelser; *Olga* fik imidlertid lov til at forlade Newfoundland med dets ulovlige fangst uberørt, eftersom Canada ikke har autoritet til at håndhæve fiskeriovertrædelser ud over fiskerigrænsen på 200 sømil.^{1, 2} Under NAFO-reglerne er det flagstatens ansvar at anlægge sag. Selvom russerne har lovet at anlægge sag mod fartøjet, har vi ingen garanti for, at de vil holde løftet.

Disse episoder fremhæver en voksende tendens til manglende overholdelse af NAFO-medlemmer af foranstaltninger, der er fastlagt af NAFO, der har til hensigt at bevare udsatte bundfiskebestande i fiskeområderne på vores kontinentalsokkel uden for Canadas 200-sømilegrænse. Overdreven bifangst³ af arter under moratorium og værre, artsrettet fiskeri, forekommer i stigende grad at være almindeligt anerkendt. I løbet af fiskerisæsonen 2000 ville fangsten af arter under moratorium have været nok til at holde adskillige fiskefabrikker i det atlantiske Canada i gang.⁴

Undladelse af at respektere bevaringsforanstaltningerne forhæler genoprettelsen af udsatte bundfiskebestande, bestande, der befinder sig på grænsen mellem den canadiske zone og det åbne hav. Dette er ikke kun et problem i internationale farvande. Overfiskning uden for 200-sømilegrænsen truer genoprettelsen af bestande i Canadas eksklusive økonomiske zone (EEZ), inden for 200-sømilegrænsen. Mens fartøjer fra nogle andre lande fisker løssluppet og med manglende hensyn til beskyttelsen af fælles fiskebestande, er canadiske fartøjer og fabrikker uden beskæftigelse.

For eksempel bekendtgjorde Fisheries Products International (FPI) den 9. maj 2002, at de stoppede med at fiske efter ising (*Limanda ferruginea*) fem uger tidligere end den planlagte lukning af fiskeriet pga. høje bifangster af håising (*Hippoglossoides platessoides*), en art under moratorium. Denne beslutning blev truffet fælles af FPI, Fish, Food and Allied Workers' Union [Fisk og levnedsmiddelarbejderforbund] og the Department of Fisheries and Oceans

(DFO) [Ministeriet for fiskeri og farvande] og vil påvirke omkring 10 fartøjer, 100 besætningsmedlemmer og 600 fabriksarbejdere.

Forskellige løsningsforslag var blevet fremført til at afhjælpe dette problem. I den ene ende af spektret er forslaget om, at Canada unilateralt udvider sin jurisdiktion over fiskeområderne uden for 200 sømilegrænsen, Nose og Tail [nordøst- og sydkanten] af Grand Banks og Flemish Cap. I den anden ende af spektret er de, der mener, at den bedste løsning er at arbejde sig frem til at forbedre situationen inden for det nuværende system. Der er også en tredje mellemløsning: beskyttelsesforvaltning. I betragtning af vigtigheden af dette problem, påtog den stående komité for fiskeri og farvande sig at påbegynde en undersøgelse af implikationerne ved en udvidelse af Canadas eksklusive økonomiske zone til at omfatte nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap.

Selvom problemet med fremmed overfiskning har modtaget ringe opmærksomhed i landet generelt, siden Canadas strid med den europæiske union (EU) i midten af 1990'erne, har det været et stadigt diskussionsemne i Newfoundland og Labrador. Dette er ikke et nyt problem, ej heller er løsningerne, der fremsættes særligt nye. I 1990 anbefalede rapporten *Independent Review of the State of the Northern Cod Stock [Uafhængig gennemgang af den nordlige torskebestands situation]*, bedre kendt som Harris-rapporten, at Canada skal forsøge at opnå en international aftale, der tillader, at landet selv forvalter alle fiskebestande, der er indigene på den canadiske kontinentalsokkel og som går ud over 200 sømilegrænsen. Hvis dette ikke lykkes, anbefaler rapporten, at Canada selv handler for at opnå forvaltningsretten i henhold til bestemmelserne i Havretskonventionen (UNCLOS).⁵ Omkring samme periode fremlagde the Oceans Institute of Canada [Canadas Havinstitut] i en rapport udarbejdet til the Fisheries Council of Canada [Canadas Fiskeriråd], en række løsninger, der bl.a. omfattede at stræbe efter ændringer af NAFO-konventionen til også at imødekomme canadiske bekymringer og unilateral udvidelse af "funktionel jurisdiktion."⁶

Komitéen afholdt høringer i Ottawa med embedsmænd fra DFO og fra Department of Foreign Affairs and International Trade [Ministeriet for Udenrigsanliggender og International Handel]. Komitéen rejste også til St. John's, Newfoundland og Labrador i marts 2002, for at høre fra vidner, der repræsenterede provinsregeringen i Newfoundland og Labrador, provinsforsamlingen House of Assembly, kommuner, fiskeriorganisationer og personer med en mangeårig interesse og ekspertise i problemstillingerne. Spørgsmålet til Komitéen var ikke, om hvorvidt status quo er acceptabelt; det er det ikke. Snarere handlede det om, hvordan Canada bør behandle den mere og mere tydelige ligegyldighed med beskyttelses- og bevaringsforanstaltningerne i det NAFO-regulerede område.

Dette er et passende tidspunkt at foretage sådan en undersøgelse. I år er det 25 år siden udvidelsen af den canadiske jurisdiktion til 200 sømil i 1977 fandt sted. Selve NAFO er knapt et kvart århundrede gammel og 2002 vil markere 10-års jubilæet for moratoriet på Canadas største fiskebestand og en af verdens største naturlige ressourcer, den nordlige torskebestand.

FARTØJET ESTAI

Den 9. marts 1995 gik embedsmænd fra DFO og et politiberedskabshold om bord og konfiskerede den spanske fiskekutter *Estai*. Fartøjet blev pågrebet i internationale farvande efter at have skåret nettene frie og forsøgt at flygte. Fartøjet *Estai* stoppede først flugten, da der var blevet affyret skud hen over dets forstavn. Fartøjet *Estai* blev ført tilbage til havnen i St. John's, Newfoundland, hvor der blev lagt sag an mod dets skibsfører i Newfoundland og Labrador provinsret med fire overgreb under Canadas *Coastal Fisheries Protection Act, CFP*A [Loven om beskyttelse af kystfiskeriet]. (Fiskede efter fælles fiskebestand i strid med foreskrevne forholdsregler til bevaring og forvaltning; standsede ikke, da dette blev fartøjet pålagt af et regeringsfartøj; smed over borde eller ødelagde del af *Estai's* fiskeudstyr efter signal om at standse; og hindrede med vilje en fiskeriinspektør i at udføre sit job.) Denne hændelse repræsenterede bristepunktet for Canadas stigende frustration over ulovlige aktiviteter på nordøst- og sydkanten af Newfoundlands Grand Banks og Canadas afvisning af at tolerere flere af sådanne aktiviteter.

Tidligere på sæsonen, på mødet i februar 1995 for NAFO's fiskerikommission, havde EU først forslået, at de skulle have mere end 75% af TAC på 27.000 tons hellefisk (*Reinhardtius hippoglossoides*)² (for hele konventionsområdet), mens Canada ville få 13%. Canadas forslag ville have givet Canada 62,2% og EU omkring 12,6%. EU var også uenig om beslutningen som NAFO havde foretaget det foregående efterår, om at reducere TAC fra 60.000 tons til 27.000 tons. Ved mødet i februar blev der nået en overenskomst efter et cubansk forslag om at dele TAC: Canada — 60,4%, EU — 12,6%, Japan — 9,6%, Rusland — 11,9%, andre — 5,6%. EU fremsatte efterfølgende en indsigelse under NAFO-regler og fortsatte med at fiske den sidste kvota, som de foreslog under NAFO-forhandlingerne i februar 1995 (18.630 tons, dvs. 69%).

Opbringelsen af *Estai* ansporede en diplomatisk krig mellem Canada og EU. Canada påstod, at *Estai* havde fisket med et ulovligt netindlæg, der havde masker på 80 mm, der gør det muligt at fange meget små fisk; at 80% af hellefiskefangsten var mindre end 38 cm; at fartøjet havde en skjult last, der bestod af en stor mængde små hellefisk og ca. 26 tons ulovligt fisket håising; og til sidst, at *Estai* havde ført dobbelte logbøger. Anklagerne blev kategorisk afvist af EU-embedsmænd, som insisterede på, at de canadiske påstande var opdigtede af Fiskeriminister Brian Tobin, for at få mediedækning. EU anklagede Canada for "sørøveri" og for at opføre sig som om Canada havde lavet Grand Banks om til "vilde vesten".

Benægtelserne fra den Europæiske Union lød ikke troværdige, eftersom Canada havde fundet nettet, som *Estai* havde skåret fri, komplet med dets ulovlige indlæg. (Nettet blev senere vist frem uden for de Forenede Nationers konference om fællesbestande.) Mens EU dømte Canada på diplomatisk niveau, modtog Canadas handling betragtelig populær støtte, særligt i Storbritannien, som også selv havde klager om den kontinentale, europæiske fiskeflåde.

CANADA-EU'S FISKEAFTALE

Canada og EU nåede efterfølgende en aftale den 15. april 1995, om bevaringen og beskyttelsen af fællesbestande på begge sider af Canadas 200-sømilegrænse. Aftalen tilvejebragte et nyt obligatorisk håndhævelsesregime til at gælde alle fartøjer fra Canada og EU, der fisker i specifikke områder, der er reguleret af NAFO. Væsentlige elementer i aftalen omfattede:

- uafhængige, fuldtidsobservatører om bord på fartøjer hele tiden;
- større overvågning via satellitovervågningssystem;
- flere inspektioner og hurtig rapportering af overtrædelser;
- verifikation af udstyr og fangstfortegnelser;
- betimelige og væsentlige bøder for at afskrække overtrædere;
- nye minimale fiskestørrelsesgrænser; og
- forbedret overvågning fra havnen.

Til gengæld opgav Canada 40% af dets kvota af hellefisk for 1995 til EU. Aftalen fastsatte 1995 TAC for hellefisk inden for det pågældende område. Kvoter blev justeret til 10.000 tons for Canada mod de tidligere tildelte 16.300 tons og 5.013 tons til EU gældende fra den 15. april (hvor der diplomatisk blev undladt at nævne, hvor meget hellefisk, EU-både allerede havde fanget) og 7.000 tons for andre. Denne fordeling delte TAC nogenlunde ligeligt: Canada — 37%, EU — 37% og andre — 26%. Med udgangspunkt i mødet i september 1995, foretog NAFO separate fordelinger for NAFO-afsnit 3LMNO og 2+3K, hvor Canada modtog 100% af fordelingen til den sidstnævnte. Canadas samlede del for alle zoner forblev på 37%.

Ydermere frafaldt anklagerne mod skibsføreren af *Estai*. De CAD 500.000 kaution for fartøjet og CAD 8.000 for skibsføreren blev givet tilbage og *Estai* fik lov til at få sine 180 tons konfiskerede fisk tilbage.

På det tidspunkt blev aftalen hyldet som en sejr for bevaring og det blev proklameret, at NAFO havde indført "de hårdeste kontrol- og håndhævelsesforanstaltninger for nogen fiskeriforvaltningsorganisation i verden."⁸ Det viste sig dog, at sejren var noget hul og i hvert fald ikke varig, selvom NAFO-medlemmerne og EU opførte sig bedre i et stykke tid efter implementeringen af aftalen. Aftalen er siden ophørt med at være gældende da de fleste af dets forholdsregler blev indført af NAFO på dets årlige møde i september 1995.

LOVFORSLAG C-29

I juni 1994, før *Estai*-hændelsen, ændrede Lovforslag C-29 CFPA til at give regeringen autoritet til at lave forskrifter, der har til hensigt at bevare fælles fiskebestande på begge sider af den canadiske 200-sømilegrænse på det åbne hav, ud over 200-sømilegrænsen. Den ændrede lov om beskyttelse af kystfiskeriet og tilhørende forskrifter, bemyndigede Canada til at gå om bord og konfiskere fartøjer, der fisker i strid med bevaringsforanstaltningerne uden for 200-sømilegrænsen. Først gjaldt forskrifterne under loven kun statsløse eller bekvemmelighedsflagfartøjer, men i marts 1995, ugen før konfiskationen af *Estai*, ændrede Canada Coastal Fisheries Protection Regulations (CFPR) [forskrifterne tilhørende Loven om beskyttelse af kystfiskeriet] til at gøre det til en lovovertrædelse for spanske eller portugisiske fartøjer at fiske hellefisk på Grand Banks. (Benævnelsen af Spanien og Portugal i forskrifterne er siden blevet ophævet.)⁹

DE FORENEDE NATIONERS FISKERIAFTALE

Den anden centrale hændelse, der forekom kort efter denne turbulente periode, der havde alvorlige implikationer for bevaringen af fiskebestande på nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap var underskrivelsen af the United Nations High Seas Fisheries Agreement (UNFA) [aftalen om fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter].¹⁰ Canada den 4. december 1995 i New York spillede en førende rolle i udviklingen af UNFA og dens indførelse blev hyldet af Fiskeriministeren, Brian Tobin, som en "permanent, praktisk og håndhævelig måde til at gøre en ende på overfiskning i åbent hav." UNFA var helt klart en vigtig succes men, som Canada-EU håndhævelsesaftalen og efterfølgende indførelse af dets forholdsregler af NAFO, har den ikke levet op til dets løfte.

UNFA har til hensigt at tilvejebringe kompatible bevaringsforholdsregler, både inden for og uden for 200-sømilegrænsen og at forholdsreglerne, der blive truffet uden for 200-sømilegrænse, ikke underminerer de forholdsregler, der bliver truffet inden for grænsen. Under UNFA vil bevaringsforholdsregler, der er etableret af regionale fiskeriorganisationer (såsom NAFO), generelt være bindende for alle parter. UNFA fremsætter forslag til medlemmer af en regional fiskeriorganisation om at tage håndhævelses handlinger mod fartøjer, der fisker på det åbne hav, når flagstaten er ude af stand til eller nægter at gøre det. UNFA sørger for en obligatorisk og bindende mekanisme til bilæggelse af tvister. Faktisk har aftalen været totalt virkningsløs ifølge komitéen.

UNFA trådte i kraft den 11. december 2001 efter at have modtaget de påkrævede 30 ratifikationer. Canada ratificerede UNFA den 3. august 1991, efter vedtagelsen af Lovforslag C-27, som ændrede CFPA for at muliggøre for Canada at implementere UNFA's bestemmelser under indenlandsk lovgivning. Indtil videre er det kun Canada, Island, Norge, Rusland og USA, der har ratificeret UNFA ud af de 18 NAFO-parter. De andre NAFO-stater har endnu ikke gjort således, selvom vi forstår, at EU og dets medlemsstater har indgået en politisk forpligtelse til at ratificere aftalen sammen som en gruppe. Eftersom UNFA's bestemmelser ikke gælder stater, der ikke har ratificeret aftalen, kan Canada ikke lægge sag an mod de stater under UNFA.

ORGANISATIONEN FOR FISKERIET I DET NORDVESTLIGE ATLANTERHAV (NAFO)

Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO) blev oprettet af Konvention om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav den 1. januar 1979, efter ratifikation af syv underskrivende lande.¹¹ NAFO's mandat er bevaringen og forvaltningen af fiskebestande inden for konventionsområdet og uden for 200-sømilegrænserne af kyststaterne, som omfatter Canada, USA, Frankrig (for Saint-Pierre et Miquelon) og Danmark (for Grønland). NAFO's formål er at fremme den optimale brug, rationelle forvaltning og bevaring af fiskeriressourcerne i konventionsområdet. NAFO bestræber sig for at opfylde disse mål ved at ansøre til videnskabelig forskning og samarbejde blandt de kontraherende parter.¹² NAFO erstattede en tidligere organisation, the International Commission for the Northwest Atlantic Fisheries (ICNAF) [den internationale kommission for fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav] som havde fungeret i næsten 30 år.

NAFO's struktur består af et generelt råd, et videnskabeligt råd, fiskerikommissionen og sekretariatet. Hver af disse konstituerende organer har specifikke roller og funktioner, der er beskrevet i konventionen og procedurereglerne. Det generelle råd er ansvarlig for den generelle organisation og forvaltning af organisationen, herunder eksterne forbindelser og medlemsskab. Det videnskabelige råd danner et forum for udvekslingen af videnskabelige oplysninger; udarbejder, vedligeholder og udbreder statistiske data; giver råd til kyststaterne, når der anmodes herom, og til fiskerikommissionen. Fiskerikommissionen er ansvarlig for forvaltningen og bevaringen af fiskeriressourcer i det regulerede område.¹³ Til sidst yder sekretariatet operativ støtte til NAFO. NAFO's hovedkvarter ligger i Dartmouth, Nova Scotia.

NAFO foretager vurderinger af bestande på basis af videnskabelige data, som dernæst bruges til at etablere den samlede tilladte fangst (TAC). Disse bliver dernæst delt op i kvotatildelinger til hver af de kontraherende parter. NAFO træffer forholdsregler mht. bevaring såsom minimale fiske- og maskestørrelser, bifangstregler, markeringer af både og udstyr samt rapporteringskrav. I et system med fælles international inspektion og overvågning foretager NAFO overvågning, koordinerer inspektioner, overvågnings- og kontrolforholdsregler, herunder observatører, satellitovervågningssystemer og inspektioner i havn.

Canada betaler i øjeblikket næsten 40%¹⁴ af omkostninger forbundet med NAFO. Canadas samlede del af NAFO-forvaltede bestande i konventionens underområder 3-4 er 48%; canadiske fiskere fanger imidlertid kun en lille del af den samlede fangst i det regulerede område uden for 200-sømilegrænsen.¹⁵ På den anden side fanger EU, som i relativt mindre grad bidrager finansielt til NAFO (3,3% i 1999), størsteparten af hellefisk i det regulerede område (70% i 2000).¹⁶ Rusland fanger den største del af rødfisk TAC (47%), mens Estland (25%), Island (18%) og Færøerne (16%) fanger den største del af rejer.

Trods dets beundringsværdige mandat, har NAFO ikke opfyldt forventningerne, der blev fastlagt af konventionen. Embedsmænd fra DFO beskrev problemer med NAFO før i tiden (før UNFA). Disse omfattede:

- den stigende indflydelse af Spanien efter, at landet kom med i EU i 1986.

- manglende overholdelse af NAFO bevaringsforholdsregler.
- den gentagne brug af NAFO-indsigelsesprocedure, primært af EU til fastsættelse af unilaterale kvoter, der er meget højere end dem, der er tildelt af NAFO, oven på hvilke EU fiskede langt ud over dets egne unilaterale tildelinger, hvilket resulterede i samlede fangster der overskred TAC, der var blevet fastlagt af NAFO.
- EU-indsigelser til NAFO håndhævelsessystem.^{17, 18, 19}
- ureguleret fiskeri af ikke kontraherende parter.²⁰

Mange af vidnerne, der fremstillede sig for komitéen identificerede "indsigelsesproceduren" som den fundamentale fejl i NAFO-konventionen. Indsigelsesproceduren, i artikel XII, giver medlemmer mulighed for at fravælge tildelingsforslagene udarbejdet af Fiskerikommissionen ved at fremsætte en indsigelse hos the Executive Secretary [Generalsekretæren] (Sekretariatets administrerende direktør). Især EU anvendte gentagne gange indsigelsesproceduren til unilateralt at sætte kvoter langt ud over anbefalingerne fra kommissionen med fuldstændig ligegyldighed for ethvert princip om bevaring eller retfærdighed.

I årene mellem 1986 til 1991 satte EU for sig selv unilateralt kvoter, der oversteg NAFO's, somme tider med meget betydelige marginer (over 400% og 500% henholdsvis i årene 1988 og 1989). Dernæst begav de sig til at overfiske disse kvoter, efter at have sat sig selv kvoter, der var mere generøse end dem, som NAFO havde tildelt, igen i nogle år med væsentlige marginer. Selv dette repræsenterer ikke i fuld udstrækning problemet, da canadiske vurderinger for årene 1990 og 1991 indikerer, at EU-fangster i stor grad var underrapporterede. Måske relaterer EU's mest skandaløse adfærd til torskebestanden i 2J3KL-området, for hvilken NAFO ingen tildeling gav EU; ikke desto mindre satte EU sig selv generøse kvoter af denne bestand og fangede titusindevis af tons hvert år.

Den optrappede frustration over EU's fortsatte genstridighed, NAFO's manglende kontrol af overfiskning, og uregulerede, ikke-kontraherende parters indtrængen på fiskegrundene, kulminerede i 1994 med indførelsen af Lovforslag C-29. Det var i høj udstrækning EU's anvendelse af indsigelsesproceduren, der førte til hændelsen med *Estai*. Det er vigtigt at forstå, at TAC'erne sat af NAFO, er foretaget på basis af videnskabelige beviser, der er indhentet af alle nationerne, der deltager i fiskeriet uden for 200-sømilegrænsen. NAFO arbejder så fælles med at sætte kvoter og med at indføre fangstplaner på en bæredygtig måde. **Dette er grunden til, at den åbenlyse ligegyldighed over for NAFO-kvoter på jagt efter skamløs egennytte var så anstødelig.**

Det kombinerede resultat af NAFO's manglende kontrol resulterede i betydelig overfiskning, der førte til decimering af fiskebestande. Som svar på disse problemer, udviklede Canada en tregrenet strategi, der omfattede diplomatiske initiativer, en offentlig informationskampagne og en lovmæssig fremgangsmåde, der til sidst førte til aftalen om fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter (UNFA). Problemet med fremmed

overfiskning i NAFO-regulerede område kulminerede i 1994 med Lovforslag C-29 til håndtering af ikke-kontraherende parter og i 1995 med Canada-EU hellefiskestriden.

NAFO'S AFTAGENDE EFFEKTIVITET

I mange år har DFO sat en positiv drejning på fremskridtet med NAFO som illustreret af følgende pressemeddelelser:

Tobin byder strenge håndhævelses tiltag vedrørende fiskeriet velkommen

15. september 1995

NAFO anerkender canadisk beslutningstagen for torsk

16. september 1996

Canada byder fremskridt på det årlige NAFO-møde velkommen

19. september 1997

NAFO bekræfter 100% observatørdækning

18. september 1998

Dhaliwal bekendtgør, at Canada har haft held med at tilskynde bevaringsbaseret forvaltning på NAFO-møde

17. september 1999

Canada meddeler om fremskridt på NAFO's årlige møde

22. september 2000

I februar 2002 indrømmede Ministeriet imidlertid dets skuffelse over NAFO.

Canada skuffet over resultatet af NAFO-møde

5. februar 2002

DFO, pressemeddelelser, 1995 til 2002

Efter Canada-EU aftalen i 1995 var der forbedringer i forvaltning, bevaring og håndhævelse af det NAFO-regulerede område. I 1995 for eksempel var der kun fem overtrædelser af NAFO's bevarings- og håndhævelsesforholdsregler, der blev rapporteret. Tendensen har siden hen været en høj grad af manglende overholdelse. I 2001 blev der rapporteret 26 overtrædelser. Mens dette stadig repræsenterer en forbedring i forhold til situationen, der var fremherskende før 1995, da antallet af overtrædelser i gennemsnittet lå på omkring 45 om året, er denne tendens foruroligende. Vi frygter, at disse tal kun repræsenterer toppen af isbjerget. For eksempel forekommer det kun at være et sammentræf, at ulovlig fiskeri af det russiske fartøj, *Oлга*, blev opdaget.

DFO-vidner var ærlige om Canadas problemer med NAFO:

Vi så også artsrettet fiskning af arter under moratorium, til hvilket jeg hentydede tidligere. Der er visse fartøjer der faktisk indlader sig på artsrettet fiskeri og vi har beviser fra observatørrapporter, som dokumenterer omfanget af dette. Vi har set situationer, hvor parter har overskredet deres kvoter. Vi ser nu om dage fejlrapportering af fangster fra fartøjer, der fanger 3L-rejer. Der er et stigende antal hændelser, hvor der anvendes finmaskede redskaber og vi finder i visse tilfælde parter, der ikke har indgivet observatørrapporter.

Patrick Chamut
Assisterende Viceminister
Fiskeriforvaltningen
DFO

Mange af de andre vidner, der fremstillede sig for komitéen var ligefremme i deres vurdering af NAFO:

Jeg tror, at hvis du kigger på, hvad der skete ved sidste NAFO-møde tilbage i januar [2002] blev det åbenlyst, at NAFO ikke arbejder til fordel for Canada og da slet ikke for Newfoundland og Labrador.

Det ærede parlamentsmedlem Gerry Reid
Minister of Fisheries and Aquaculture [Minister for Fiskeri og
Akvakultur]
Regeringen for Newfoundland og Labrador

NAFO var en organisation, der i den grad fejlede i at kontrollere og forvalte bestandene på kanten af vores kontinentalsokkel.

Jim Morgan, Talsmand
Newfoundland and Labrador Rural Rights
and Boat Owners Association [Newfoundland og Labrador Landlige
Rettigheder og Bådejeres Forening]

NAFO er virkelig en ekstremt virkningsløs organisation med hensyn til at håndhæve, at dens medlemmer overholder NAFO's regler og bestemmelser.

Alastair O'Rielly, Formand
Fisheries Association of Newfoundland and Labrador
[Newfoundland og Labradors Fiskeriforening]

NAFO fungerer tydeligvis ikke på den måde, som den aktuelt er struktureret.

Earle McCurdy, Formand
Fisk og levnedsmiddelarbejderforbund

NAFO er en ubrugelig organisation, pga. indsigelsesproceduren.

Gus Etchegary, Talsmand
Fisheries Crisis Alliance

Jeg kan sige dig, at NAFO ikke fungerer og at NAFO aldrig vil kunne fungere.

John Efford, Ejer
Pinhorn Consulting
(tidligere Minister for Fiskeri og Akvakultur
Regeringen for Newfoundland and Labrador)

Grunden til, at det ikke virker er, fordi håndhævelsen er op til medlemsnationerne. De føler tydeligvis, at de skamløst kan krænke regler og bestemmelser. De kan stemme om kvoterne og tage ud og fiske. Bevaringsfortalerne kan komme i mindretal af dem med egoistiske interesser. Den fejler på to niveauer: Den fejler, fordi opsætningen af regler ikke er i overensstemmelse med videnskabelige råd; og dernæst fordi håndhævelsen er op til nationerne, der krænker bestemmelserne til deres egen nytte. De håndhæver ikke bestemmelserne. Det er tydeligt, at hvis man kan være så skamløs, som de har været, hvis man ikke behøver at indlevere sine rapporter og kan stadigvæk fiske fra disse lande, bliver organisationen ikke taget alvorlig.

Jack Harris, Leder
New Democratic Party of Newfoundland
and Labrador [Newfoundland og Labradors Nydemokratiske parti]

Bundfiskebestande i NAFO's konventionsområde forbliver lave. For eksempel bemærkede the Fisheries Resource Conservation Council (Bevaringsrådet for Fiskeriressourcer) vedrørende torskbestanden i 2J3KL-området følgende i en rapport fra 2001:

Det er alment kendt, at bestanden er på det laveste niveau, siden man begyndte at registrere det.²¹

De fleste bestande er ikke blevet genoprettet. Trods moratorium på artsrettet fiskning af et antal NAFO-bestande (3NO-torsk (*Gadus morhua*), 3NL-rødfisk (*Sebastes spp.*), 3NO-

skærising (*Glyptocephalus cynoglossus*), 3LNO-håising (*Hippoglossoides platessoides*)) er fangsterne af disse stigende som bifangster i andre fiskerier. Fiskeriindsatsen på disse bestande (3NO-torsk, 3LNO-håising for eksempel) nærmer sig niveauer, der kunne betragtes som acceptable for sunde bestande (F0.1)²², men som vil bringe genoprettelsen af svage bestande i fare og reelt kan resultere i, at de falder yderligere.

NAFO's videnskabelige råd har selv gentagne gange udtrykt bekymring over de alt for store bifangster i fiskeri, der har andre fiskerier som mål og har givet udtryk for synspunktet, at bifangster bør holdes på det lavest mulige niveau. Det er faktisk almindeligt kendt at, såkaldte "bifangster" i visse tilfælde faktisk er resultatet af artsrettet fiskning. Det faktum, at tilladte bifangster er truede, ikke som en restriktion, men som et loft at fiske op til, illustrerer manglen på NAFO-medlemmernes meningsfulde engagement i bevaring.

Ud over alt for store bifangster og artsrettet fiskning efter moratorium-arter, omfatter andre overholdelsesproblemer, som nævnt ovenfor, en betydelig stigning i krænkelserne siden 1995, overskredne kvoter, fejlrapportering af fangster (især 3L-rejer), anvendelsen af finmaskede redskaber, og den manglende indlevering af observatørrapporter fra nogle parter.

Alle disse vanskeligheder er blevet yderligere komplicerede pga. Canadas voksende isolation inden for NAFO og EU's voksende indflydelse. Dette blev fremhævet af hændelser ved det nylige NAFO-møde i Helsingør, Danmark, i januar 2002. På dette møde fremlagde canadiske embedsmænd en præsentation, der beskrev canadiske bekymringer over det uacceptable niveau af manglende overholdelse af NAFO-parter i det NAFO-regulerede område og de kontraherende parters manglende evne (eller modvilje) til at kontrollere deres flåders aktiviteter. Spørgsmål vedrørende manglende overholdelse, der blev fremhævet i den canadiske præsentation, omfattede:

- artsrettet fiskeri/alt for stor bifangst af moratorium-arter;
- alt for store tildelinger og fejlrapportering af fangster;
- artsrettet fiskeri efter lukning for 3L-rejer;
- stigende hyppighed af maskestørrelseovertrædelser;
- en stigning i udstedelsen af meddelelser om formodede krænkelser;
- manglende eller sene indgivelser af observatørrapporter.

Canada tog til mødet i Helsingør med tre hovedformål:

- at sikre overholdelse af videnskabelige råd vedrørende bestande;
- at indføre bevaringsforholdsregler (dvs. at reducere for store fangster af moratorium-arter, øge maskestørrelsen for smådefiskeri og implementere en dybderestriktion på 700 meter for fiskning af lillefisk)²³; og

• at afhjælpe misbrug og fejlrapportering af 3L-rejer.

EU modsatte sig dybderestriktionen for hellefisk og støttede øgningen på 10% af TAC for hellefisk. Selvom der var en række positive resultater (en øgning i maskestørrelsen for skadefiskeriet for eksempel), blev andre vigtige canadiske mål ikke opnået. Dybderestriktionen for hellefisk blev forkastet og mødet indførte øgningen på 10% af TAC for hellefisk, fra 40.000 tons til 44.000 tons, i modstrid med videnskabeligt råd. Canada kom i mindretal af EU-blokken (EU, Polen, Estland, Letland, Litauen) og nogle andre. Det ser ud som om, at de fire sidstnævnte lande var parat til at støtte EU for at fremme deres egen dagsorden, der gik ud på at søge om optagelse i EU, snarere end at forsvare bevaring.

Helsingør-mødet understreger adskillige problemer med NAFO, den manglende overholdelse af fremmede flåder og vanskeligheden med at opnå tilstrækkelige bevaringsforholdsregler. Resultatet af mødet demonstrerede EU's indflydelse og har skabt frygt for, at målene vedrørende genopretning af bestande vil blive kompromitteret og at de forholdsregler, der aktuelt er på plads, vil blive eroderet. For eksempel er det planlagt, at kravet om 100% observatørdækning skal revideres til september 2002 og der er en stærk modstand mod dets fortsættelse, da nogle medlemmer anser fuld dækning som værende både unødvendigt og dyrt.

Fuld observatørdækning var ét af elementerne i Canada-EU-aftalen i april 1995, der efterfølgende blev indført af NAFO, på hvilket Canada insisterede og for hvilket de betalte en pris. Vidner var enige om, at selvom observatørprogrammet har fejl, virker det i det store og hele. Det er et af de mest effektive redskaber, ikke nødvendigvis til sikring af overholdelse, men i det mindste til at vurdere omfanget af overholdelsen. I visse tilfælde, som i Canada for eksempel, er observatører uafhængige, i andre, kan de være offentlige embedsmænd. De kan også være direkte engagerede af ejeren af fartøjet. Det er den sidste kategori, der er den mest problematiske, da disse med størst sandsynlighed er ude for pres. Observatører er også statsborgere af fartøjets flagstat, som giver mulighed for partiskhed. Yderligere kan forholdene være svære for observatører. De er generelt isolerede på fartøjerne og kan ikke være tilgængelige i 24 timer i døgnet alle ugens dage for at se alt, hvad der sker. Nogle deltager faktisk i fiskeaktiviteterne, hvilket tydeligt bringer dem i en interessekonflikt.

Trods disse problemer var vurderingen af vores vidner, at observatørrapporterne generelt er bemærkelsesværdigt ligefremme. Det virkelige problem er, at der generelt ingen konsekvenser er til rapporterne. Der er ingen opfølgning og ingen tilknytning til overholdelse. Der bliver generelt aldrig rejst tiltale som et resultat af observatørrapporterne, og observatørerne kan for eksempel heller ikke tilkalde et fiskeriinspektionsskib, mens fiskefartøjet er i færd med en ulovlig aktivitet. De indleverer deres rapporter og det er det. Komitéen tror på, at der bør tages stærkere midler i brug som et resultat af observatørrapporterne, men vi forstår, at hvis der var større gransken i rapporterne og følgende handling, er det sandsynligt at observatørerne kommer ud for et langt større pres, end de allerede er ude for.

Komitéen anbefaler:

ANBEFALING 1

At den canadiske regering skal føre diskussioner med NAFO Fiskerikommissionen for at bestemme en proces, hvormed observatørrapporter ville blive mere transparente og ville blive indleveret i ordentlig tid.

NAFO's undladelse af at garantere bevaring og overholdelse af dens medlemmer har tilskyndet en voksende debat i Canada om NAFO's effektivitet og et krav om en større canadisk forvaltningsjurisdiktion i hvad der nu er det NAFO-regulerede område for at kunne beskytte fællesbestande på begge sider af Canadas 200-sømilegrænse.

PÅVIRKNINGEN AF OVERFISKNING PÅ NEWFOUNDLAND OG LABRADOR

Vi har her at gøre med en sult af bibelske dimensioner — en væsentlig destruktion. De sociale og økonomiske konsekvenser af denne væsentlige destruktion er en udfordring, der skal takles og en byrde, der skal bæres af nationen, ikke kun dem, der er dets ofre.

Richard Cashin, Formand
Task Force on Incomes and Adjustment
in the Atlantic Fishery [Projektgruppe vedr. indkomster og
justeringer i det atlantiske fiskeri]

Disse ord, der blevet skrevet i 1993, er stadig lige så sande, som da de blev skrevet. Det er svært at fatte omfanget af ødelæggelsen, som tabet af torskebestandene og af så godt som alle andre bundfiskebestande har medført, ikke kun tværs over det atlantiske Canada og Quebec, men specielt i de landlige områder og udhavne i Newfoundland og Labrador. Denne komité har dokumenteret disse påvirkninger et antal gange siden 1994.^{24, 25}

Året før Cashin-rapporten blev udgivet, bekendtgjorde daværende Fiskeriminister, det ærede parlamentsmedlem John Crosbie, et to-årigt moratorium for den nordlige torskebestand den 2. juli 1992. "Med en blyantsstreg" mistede ca. 40.000 fiskere og fabriksarbejdere deres job i hvad der ofte beskrives som "Canadas histories største afskedigelser." Titusindevis af andre arbejdere, der ikke direkte var beskæftiget med, men også afhængig af fiskeindustrien, blev også påvirket. For at se denne ulykke i perspektiv, er den blevet sammenlignet med det totale kollaps af Ontarios bilfabrikationsindustri eller til det totale tab af hvededyrkning i prærieprovinserne.

Omkostningerne forbundet med kollapset af bundfiskeindustrien for menneskene i det atlantiske Canada og Quebec har været høje, men canadiske skatteydere betalte også en betragtelig sum. Fra 1990 introducerede den federale regering en serie store justeringsprogrammer, der var designet med henblik på at afhjælpe krisen i den atlantiske bundfiskeindustri. I maj 1990 introducerede regeringen the Atlantic Fisheries Adjustment Program (AFAP) [Justeringsprogrammet for atlantisk fiskeri]. Dette blev efterfulgt af the Northern Cod Recovery Program (NCARP) [Genopretningsprogrammet for den nordlige torskebestand] i 1992, the Atlantic Groundfish Adjustment Program (TAGS) [Justeringsprogrammet for atlantiske bundfisk] i 1994 og den atlantiske del af the Canadian Fisheries Adjustment and Restructuring Program [Justerings- og omstrukturingsprogrammet for canadisk fiskeri]. Den totale pris for disse programmer var ca. 4,2 mia. dollars.²⁶

En besøgende til St. John's i dag kan undskyldes for at mene, at ødelæggelsen grundet kollapset af atlantiske bundfiskebestande nu hørte til fortiden og at provinsen Newfoundland og Labrador nu trives. St. John's økonomiske opsving skjuler imidlertid den triste virkelighed for meget af resten af provinsen — byer som Burgeo, Marystown, Twillingate og Trepassey.

Tal fra folketællingen i 2001, der blev udgivet i marts 2002, viser, at Newfoundland og Labradors befolkningstab ²⁷ er det største for nogen provins i landet og det største fald i provinsens historie, som alt direkte skyldes, hvad der er sket inden for fiskeriet. Befolkningsfravandring fra Newfoundland og Labrador er større end i nogen anden provins. Det er hovedsagelig de unge, der har forladt stedet for nyt arbejde på fastlandet, da de fleste ikke har nogen fremtid i de små kystsamfund i Newfoundland og Labrador. Afolkningsarven er tydeligt synlig med tomme og blændede vinduer og døre i husene i de mindre samfund.

Newfoundland og Labradors Minister for Fiskeri og Akvakultur beskrev sit distrikt på den nordøstlige kyst af Newfoundland:

90% af de folk afhænger direkte eller indirekte af fiskeriet som levebrød. I de sidste 10 år er der i byen Twillingate og på Twillingate Island med 4000 mennesker, intet sket i fiskeribranchen. Du burde virkelig tage derud og se på, hvad det har gjort for vores lokalsamfund og se husene, hvor døre og vinduer er blændede, og de unge mennesker er taget afsted til fastlandet, fordi der intet er for dem at gøre.

Det ærede parlamentsmedlem Gerry Reid
Minister for Fiskeri og Akvakultur
Regeringen for Newfoundland and Labrador

Burgeo's borgmester sagde det endnu mere enkelt:

Den landlige del af Newfoundland er ved at dø, især min by er ved at dø

Allister Hann
Borgmester i Burgeo

Det er nu mere end 500 år siden John Cabot trådte sine første skridt på Newfoundland. Fiskeriet er det, der først tiltrak folk til at bosætte sig i Newfoundland, og det er det, der har holdt på folk lige siden, og det har dannet grundlaget for Newfoundland's økonomi i de sidste 450 år. Newfoundland og Labradors velstand har altid i høj grad været afhængig af havets ressourcer. Provinsen har nu andre ressourcer at trække på, olie og gas og muligvis nikkel. Disse ressourcer vil utvivlsomt bringe en del velstand i en periode, men de vil til sidst slippe op. Hvis fiskeriet blev forvaltet korrekt, kan det imidlertid fortsætte i det uendelige.

Jeg ved, at der hvor jeg kommer fra, tror jeg, at folk er totalt ligeglade med, om der nogensinde kommer en skefuld malm ud af Voisey's Bay. Jeg siger dette med største alvorlighed, for hvis det begynder at komme ud i lastbillevis, vil busser og flyttebiler stadig køre ud af Burgeo. Det kommer ikke til at give beskæftigelse i vores byer. Helt sikker ikke!

Allister Hann
Borgmester i Burgeo

UDVIDELSE AF CANADISK JURISDIKTION

Da Newfoundland blev optaget i Konfederationen i 1949 bragte provinsen en bemærkelsesværdig ressource med sig. Denne ressource er siden hen blevet forfærdeligt fejl disponeret. Den nordlige torskbestand (også omtalt som 2J3KL-torskbestanden), den fremragende fiskeressource i det nordvestlige Atlanterhav og en af de rigeste naturlige ressourcer i verden, ernærede engang de store fiskeflåder ikke kun fra Nordamerika, men også fra Europa, Spanien, Portugal, Rusland og andre lande. Men inden for en periode på knapt fire eller fem år, fra 1989, gik den ynglende biomasse bestående af den nordlige torskbestand brat tilbage til 1% af dens tidligere niveau. Andre bundfiskebestande led en lignende skæbne og Canada indførte til sidst et moratorium på i alt 14 bundfiskebestande.

Kollapset af bundfiskebestandene i det nordvestlige Atlanterhav skyldes en række forskellige faktorer: ændring af miljøforhold, overfiskning både af canadiske og fremmede flåder, unøjagtig rapportering, dårlig videnskabeligt råd og beslutningsgrundlag i højere grad motiveret af politiske overvejelser end bevaring. Canada har imidlertid taget strenge forholdsregler til bevaring og genopretning af bundfiskebestande, forforholdsregler, som blev betragtet som vigtige, men som ikke altid har vist sig at være populære. Disse omfatter initiativer til reducere fangstkapaciteten med mindst 50% på langt sigt og introduktionen af bevaringsfangstplaner. Trods disse initiativer forblev de fleste bundfiskebestande svage og er ikke blevet genoprettet. Moratoriet er blevet løftet fra nogle få bestande, men selv for dem, forbliver TAC'erne minimale.

Det, der er påkrævet, er et omfattende, bevaringsbaseret fiskeriforvaltningssystem uden for 200-sømilegrænsen, der er så strengt, som det inden for 200-sømilegrænsen. At forvente en sådan paritet af bevaringsstandarder er næppe urimeligt. Det er trods alt det, der blev lovet af UNFA²⁸, men som de ikke har kunnet levere:

Denne nye FN-konvention giver Canada midlerne til at stoppe fremmed overfiskning permanent. Nå den er helt implementeret vil denne nye FN-konvention erstatte det nuværende, utilstrækkelige system til international kontrol af fiskeri på det åbne hav.²⁹

Det ærede parlamentsmedlem Brian Tobin
Tidligere Minister for Fiskeri og Farvande, Canada

En konstant torn i øjet på canadiske fiskere er, at det er forskellige forvaltningssystemer, der gælder inden for og uden for 200-sømilegrænsen. Canadiske fiskere står over for mere restriktive bevaringsorienterede forholdsregler, såsom småfiskeprotokoller, større minimale fiskestørrelser og større minimale maskestørrelser, sammenlignet med de, der fisker i det NAFO-regulerede område.³⁰

Disse forskelle bringer to fundamentale spørgsmål på banen. Et er, at det mere liberale forvaltningsordning uden for 200-sømilegrænsen har forhindret genopretningen og genopbygningen af fællesbestande. Det andet spørgsmål er om retfærdighed. Canadiske fiskere og fabriksarbejdere betaler i øjeblikket en stor pris for fordele, der drages af andre lande, der fisker uden for 200-sømilegrænsen. Igen er det vigtigt at erkende, at fejl disponeringen af fiskeriressourcerne i det regulerede område har en alvorlig indvirkning på ressourcerne inden for Canadas 200-sømilegrænse.

Status quo er ikke acceptabelt. Situationen har ført til stadig mere højrøstede krav om, at Canada trækker sig ud af NAFO og unilateralt kræve jurisdiktion over nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap ved at udvide dets EEZ ud over 200-sømilegrænsen til også at omfatte de områder af kontinentalsoklen.

Den diplomatiske vurdering er imidlertid, at ethvert forsøg af Canada på unilateralt at udvide jurisdiktionen over nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap ville blive mødt med vanskeligheder af fire hovedårsager:

- For det første er der ingen international støtte for den unilaterale udvidelse
- For det andet ville unilaterale udvidelse være i strid med de internationale fiskeriprioriteter, som Canada har fulgt siden etableringen af moderne EEZ'er;
- For det tredje, ville afvisningen af et princip, så grundlæggende for Havretskommissionen³¹ som 200-sømile-EEZ'en, gøre det meget svært for Canada helt at deltage i rettighederne, pligterne og organisationerne, som konventionen danner; og
- Til sidst ville en unilaterale udvidelse af EEZ'en i praksis garantere en langsommelig og dyr juridisk indsigelse mod Canada med en væsentlig risiko for, at Canada ville tabe.

At der ikke ville være megen international støtte er næppe overraskende. Få lande ville drage direkte fordel af en udvidelse af EEZ'er ud over den kontinentale sokkel. Samtidig er det næppe sandsynligt, at de lande, der nu fisker mere eller mindre ureguleret på nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap i dag, giver deres støtte, hvis det forhindrer dem i at fortsætte med at overfiske.

Udvidet jurisdiktion betyder at tage ejerskab, unilaterale forvaltning og håndhævelse. En sådan handling kunne ses som motiveret af lutter egoistiske grunde til fordel for Canada og ville utvivlsomt modtage meget lidt støtte uden for Canada.

På den anden side af spektret er den bureaukratiske vision, som taler for fortsættelsen med at arbejde inden for de eksisterende rammer — uden at forestyrre ligevægten. Den logiske begrundelse for at fortsætte med at arbejde med NAFO er i store træk, at den er bedre end ingenting, trods alle dens fejl. Det hævdes, at der uden NAFO, ikke ville være nogen begrænsninger overhovedet af fiskeriet af fællesbestande uden for 200-sømilegrænsen — med andre ord, en multilateral åben konkurrence, som er ved at blive til en "tragedy of the commons" [ødelæggelse af fælles ressourcer]. Under NAFO's forvaltning er vi faktisk allerede på vej i den retning.

Dette synes i store træk at være DFO's synspunkt. Ifølge Ministeriet ligger udfordringen i at finde måder at få NAFO til at fungere bedre på; selvom de indrømmer, at der ikke er nogen hurtige løsninger. Vanskeligheden her er, at mens Canada samvittighedsfuldt overholder lovens ord og ånd, bryder andre reglerne åbenlyst ustraffede, til stor ulempe for canadiske fiskere, fabriksarbejdere og vores økonomi.

BESKYTTelsesFORVALTNING

Vi mener, at der er en tredje mulighed: beskyttelsesforvaltning. Under et beskyttelsesforvaltningssystem, ville Canada påtage sig eneansvaret for forvaltningen og bevaringen af områderne omkring vores kontinentsokkel ud over 200-sømilegrænsen: nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap. Fremmede fiskeinteresser ville imidlertid ikke blive fjernet; i stedet ville historisk tildeling og adgang blive respekteret. I 1990 fremhævede Canadas Havinstitut dette spørgsmål:

Kortfattet betyder det, at bevaringen af fiskebestande i nordøst- og sydkanten af Grand Banks ikke må opfattes som en "greb efter et større stykke kage" af Canada. ... Yderligere må Canada gøre sig det klart, at formålet med en sådan unilateral handling ikke ville være for Canada at gøre fordring på eneretten til at fange fællesbestande på det åbne hav; snarere er formålet med en sådan handling at bevare Canadas interesser og interesserne af det internationale samfund i bevaringen af disse bestande.³²

Det egentlige formål med en beskyttelsesforvaltning ville være at etablere et ressourceforvaltningssystem, der ville tilvejebringe sammenlignelige bevarings- og håndhævelsesstandarder for alle fællesbestande inden for, så vel som uden for 200-sømilegrænsen. Med andre ord præcist den slags ordning, der er blevet lovet af UNFA, men leveret af Canada i stedet for NAFO. Ved at implementere et sådant system ville vi ikke pålægge nogen større byrde på andre end på os selv, ej heller ville vi forvente mindre af andre end os selv.

Under et sådant system, ville Canada udføre den videnskabelige del, sætte TAC'erne og implementere og administrere et bevaringsbaseret forvaltningssystem, der ville omfatte overvågning og håndhævelse. Som vidner pointerede ville dette utvivlsomt være dyrt³³ og Canada er i øjeblikket udfordret til at tilvejebringe tilstrækkelig overvågning og håndhævelse inden for 200-sømilegrænsen.

Komitéen tror, at det er en nødvendig og rimelig respons på NAFO's manglende evne til at afhjælpe dets nuværende problemer og bringe dets medlemmer under kontrol at pålægge et beskyttelsesforvaltningssystem. Tiden er knap og komitéen mener, at denne sag skal behandles som en hastesag.

Komitéen ser ingen fundamentale grunde til, at beskyttelsesforvaltning ikke kan implementeres. Ved at vedtage Lovforslag C-29 i 1994 har Canada allerede udvist sin vilje og evne til at håndhæve bevaringsforholdsregler ud over dets 200-sømilegrænse. Ændring af CFPA til dette formål ville kun udgøre en forskel i rækkevidden, men ikke i indholdet, af forholdsreglerne, der tidligere blev implementeret under C-29.

Komitéen anbefaler:

ANBEFALING 2

At den canadiske regering ændrer Loven om beskyttelse af kystfiskeriet (CFPA) til at bemyndige den til at kunne implementere beskyttelsesforvaltning af fiskeriressourcerne i nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap.

Komitéen anbefaler:

ANBEFALING 3

At den canadiske regering informerer NAFO og dets kontraherende parter om, at Canada ønsker at trække sig ud af NAFO og fortsætte med implementeringen af beskyttelsesforvaltning i nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap ikke senere end et år efter NAFO-mødet i september 2002.

Komitéen anbefaler:

ANBEFALING 4

At den canadiske regering fører en målrettet, offentlig informationskampagne for at højne bevidstheden om overtrædelse af NAFO-bevaringsforanstaltninger af fartøjer under medlemsstatsflag og for at agitere for offentlig støtte til at gøre en ende på den grove udnyttelse af fiskeriressourcerne i det nordvestlige Atlanterhav.

Komitéen mener, at Canada skal skride til bestemt handling for at signalere at landet ikke længere vil tolerere yderligere misbrug af fiskeriressourcerne. Komitéen er enige med Ministeren, da han skred til handling i denne henseende ved at lukke canadiske havne for færøske og estlandske fiskefartøjer, der overfiskede rejer på Flemish Cap.³⁴

Komitéen anbefaler:

ANBEFALING 5

At Canada gør det klart, at det er rede til at anvende bestemmelserne i Lovforslag C-29 mod NAFO's medlemmer, som ikke har ratificeret UNFA og i tilfælde af NAFO-medlemmer, der har ratificeret UNFA, at Canada er forberedt på at anvende dets bestemmelser for at sikre bevaring. Canada bør bekræfte dets intentioner ved at anføre de overtrædende lande i Forskrifterne om beskyttelse af kystfiskeriet (CFPR).

KONKLUSION

I Newfoundland og Labrador fortalte adskillige vidner komitéen på en række forskellige måder, at de mente, at det ikke kun var NAFO, der havde svigtet dem, men også Canada:

Sammenfattet har NAFO svigtet os fra den blev til i 1978, og Canada har ligeledes svigtet os. Den politiske vilje til behandling af fremmed overfiskning, har ikke eksisteret i Ottawa, med undtagelse af nogle få korte øjeblikke i vores historie.

Det ærede parlamentsmedlem Gerry Reid
Minister for Fiskeri og Akvakultur
Regeringen for Newfoundland and Labrador

Der er også en fornemmelse af, at folk andre steder i Canada ikke er bevidste om problemerne i denne del af landet og at de ikke er synderligt interesserede, selvom de måske var bevidste om disse:

Det er problemet. Jeg formoder, at der er ingen, der hører det, når der falder et træ i skoven, og at der er ingen der hører det, når fisken bliver fanget på nordøst- og sydkanten af Grand Banks. Dette lands folk er ikke engagerede i, hvad der sker her.

Trevor Taylor

Medlem af House of Assembly [provinsforsamlingen] i
Newfoundland og Labrador

Det er sikkert sandt, at fremmed overfiskning i nordøst- og sydkanten af Grand Banks ikke har modtaget den fortjente opmærksomhed andre steder i Canada. Det er forståeligt, at fiskesamfundene i Newfoundland og Labrador formoder, at resten af Canada har ladet dem i stikken. Komitéen tror imidlertid ikke, at dette er tilfældet. Faktisk er det vores overbevisning, at canadierne generelt bliver forfærdede, når de hører om den skandaløse adfærd, som nogle af fiskeflåderne, der arbejder lige uden for Canadas 200-sømilegrænse udviser. Vi husker for eksempel, at Fiskeriministeren, da *Estai* blev opbragt, havde overvældende støtte fra størsteparten af canadiere i hele landet.

Vi er kommet med anbefalinger i denne rapport, men vi anerkender, at en rapport ikke er tilstrækkelig. Det skal også føres ud i livet. Der skal være drastiske ændringer i den federale regerings fremgangsmåde og holdning. Canada skal skride til bestemt handling i sin behandling af fremmed overfiskning på nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap.

Vi anerkender, at andre lande, især Spanien og Portugal, har en historisk tilknytning til fiskeriet i Grand Banks; en historisk tilknytning er imidlertid ikke en autorisation til at decimere ressourcerne og heller ikke til at fiske uden hensyntagen til andre landes rettigheder og særligt kyststatens rettigheder. Vi har nu en situation, der nærmer sig det bizarre. Alle fiskebankerne på det NAFO-regulerede område er i området omkring den canadiske kontinentalsokkel, der strækker sig ud over vores 200-sømilegrænse, og dog finder Canada sig i væsentligt mindretal inden for NAFO af stater, der ikke har en atlantisk kyst og da slet ikke en nordvestatlantisk kyst. Vi har fået at vide, at Canada i stigende grad føler sig isoleret inden for NAFO, ofte af grunde, der ikke har noget at gøre med bevaringen af fiskeriressourcer.

Hvis NAFO's Fiskerikommission er uvillig eller ude af stand til at kontrollere medlemsstaternes fiskemetoder, eller til at implementere de nødvendige forholdsregler, der fremmer genopretning af fællesbestande, så må Canada se ud over NAFO. Det skal arbejde i andre fora for at bygge alliancer rundt omkring i verden og det skal arbejde på at isolere de lande, der udnytter fiskebestandene groft, ikke kun i NAFO-konventionsområdet, men globalt.

Vi mener, at det er vigtigt at overtale den centrale regering til at fremme de bedste interesser for vores fiskeriressourcer, for fiskeindustrien i det atlantiske Canada og for folk i kystområderne i Newfoundland og Labrador især. Dette er ikke et problem, der kun berører Newfoundland og Labrador. Det fortjener alle canadiers støtte og vi beder om denne støtte for at kunne fremme en fælles strategi til at skabe den politiske lyst og vilje til at takle et meget alvorligt problem.

Ved at skride fremad på denne måde, vil de store fiskeriressourcer i det nordvestlige Atlanterhav have en chance for at blive genoprettet, ikke kun til fordel for Canada alene, men også for alle nationer, der traditionelt har fisket disse bestande. **Det er nu, at tiden er inde til at skride til handling.**

Tabel 1: NAFO-regulerede bestande

Fællesbestande:	Adskilte bestande:
• 3NO-torsk (moratorium siden 1995)	• 3M-torsk (moratorium siden 1999)
• 3LN-rødfisk (moratorium siden 1998)	• 3M-rødfisk (TAC — 5.000 t)
• 3LNO-håising (moratorium siden 1995)	• 3M-håising (moratorium siden 1996)
• 3LNO-ising (TAC — 13.000 t)	• 3M-reje (indsatsregulering siden 1997)
• 3NO-skærising (moratorium siden 1995)	
• 3NO-lodde (moratorium siden 1993)	
• 2+3KLMNO-hellefisk (TAC — 40.000 t — 29.640 t Regulerede område)*	
• 3+4 10-armet blæksprutte (TAC — 34.000 t)	
• 3L-reje (fra 2000) (TAC — 6.000 t)	

Kilde: DFO/NAFO

* Steg til 44.000 t på NAFO Fiskerikommissions særlige møde i januar 2002.

- ¹ 200-sømilegrænse er udtrykt i "nautiske mil". En nautisk mil svarer til 1,151 engelsk mil eller 1,852 km.
- ² 200-sømilegrænse er 230 engelske mil eller 370 km.
- ³ 200-sømilegrænsen er det maksimale omfang af EEZ'en, der er bestemt i Del V af de Forenede Nationers Havretskonvention.
- ⁴ Ifølge DFO var omfanget af observatørrapporterede fangster af adskillige moratorie-arter alt for stor i 2000. Fangster af 3LNO-håising overskred 5.000 tons; 3NO-torsk oversteg 1.000 tons; og 3LN-rødfisk oversteg 4.000 tons. *Canadian Assessment of Compliance in the Regulatory Area [Canadisk vurdering af overholdelse i det regulerede område]*, canadisk præsentation ved det særlige Fiskerikommissionsmøde, Helsingør, Danmark, januar 2002.
- ⁵ For eksempel anmodede byen Canso i Nova Scotia om en tildeling på 3.000 tons rødfisk for at kunne holde fabrikken Seafreez Inc., områdets eneste store arbejdsgiver, åben. Den anmodning blev afvist af Ministeren for Fiskeri og Farvande i marts 2002.
- ⁶ Northern Cod Review Panel [Vurderingspanelet for den nordlige torskebestand], *Independent Review of the State of the Northern Cod Stock [Uafhængig gennemgang af den nordlige torskebestands situation]*, Communications Directorate [Kommunikationsdirektoratet], DFO, Ottawa, februar 1990, s. 152.
- ⁷ Canadas Havinstitut, *Managing Fisheries Resources Beyond 200 Miles: Canada's Options to Protect Northwest Atlantic Straddling Stocks [Forvaltning af fiskeriressourcer ud over 200 sømil, Canadas muligheder for at beskytte de nordvestatlantiske fællesbestande]*, Canadas Fiskeriråd, Ottawa, 1990, s. 82-85.
- ⁸ Hellefisk (*Reinhardtius hippoglossoides*) er også kendt på engelsk som "turbot", men er ikke den samme art, der bliver fisket efter som "turbot" i det østlige Atlanterhav (*Scophthalmus maximus*).
- ⁹ Brian Tobin, Minister for Fiskeri og Farvande, citeret i DFO's nyhedsbrev, *Tobin Welcomes Tough Fisheries Enforcement Measures [Tobin byder strenge fiskerihåndhævelsesforholdsregler velkommen]* NR-HQ-95-108E, 15. september 1995.
- ¹⁰ Paragraf 5.2 i CFFPA forbyder fremmede fiskefartøjer af en foreskrevet klasse at fiske efter fællesbestande i det NAFO-regulerede område i strid med foreskrevne bevarings- og forvaltningsforanstaltninger. Således skal flagstater af et fiskefartøj være designet i Forskrifterne om beskyttelse af kystfiskeriet, Tabel IV, for at denne paragraf i loven skal gælde.
- ¹¹ Det faktiske navn på aftalen er *The United Nations Agreement for the Implementation of the Provisions of the United Nations Convention on the Law of the Sea of December 10, 1982, Relating to the Conservation and Management of Straddling Fish Stocks and Highly Migratory Fish Stocks [De Forenede Nationers Aftale om implementeringen af bestemmelserne i de Forenede Nationers Havretskonvention af 10. december 1982, vedrørende bevaringen og forvaltningen af fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskearter]*. Den omtales generelt som De Forenede Nationers Fiskeriaftale eller UNFA.
- ¹² Canada, Cuba, Den Tyske Demokratiske Republik (DDR), det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF), Island, Norge og Unionen af Socialistiske Sovietrepublikker (USSR).
- ¹³ Der er nu 18 kontraherende parter af konventionen: Bulgarien, Canada, Cuba, Danmark (for Færøerne og Grønland), Den Europæiske Union (EU), Den Koreanske Republik, Den Russiske Federation, Estland, Frankrig (Saint-Pierre et Miquelon), Island, Japan, Letland, Litauen, Norge, Polen, Rumænien, Ukraine, og USA.
- ¹⁴ Det regulerede område er del af konventionsområdet uden for områderne, hvor kyststaterne udøver jurisdiktion, dvs. 200-sømilegrænsen. Fiskebankerne i det regulerede område omfatter de ca. 30.000 kvadratkilometer af nordøstkanten (Afsnit 3L) og sydkanten (Afsnit 3NO) af Grand Banks og Flemish Cap (Afsnit 3M).
- ¹⁵ I 1999 var det canadiske bidrag CAD 364.145 af det samlede beløb på CAD 921.846.
- ¹⁶ Rødfisk, 0,1%; Hellefisk, 7%; Reje, 1% (2000 foreløbige data). Kilde: NAFO.
- ¹⁷ Plus 35% af rødfisk og 3,4% af rejeme. Kilde NAFO 2000 foreløbige data.
- ¹⁸ Ifølge Malcolm Rowe, Senioradvokat, anvendte EU indsigelsesproceduren mere end 50 gange for at fastsætte unilaterale kvoter for dets flåder, der var langt over dem, der blev fastsat af NAFO. Læserbrev i *Canadian Foreign Policy [Canadisk udenrigspolitik]*, Vol. 3, Nr. 3 (Vinter 1995/96)
- ¹⁹ DFO noterer, at EU fra 1986 til 1990 har haft indsigelser til de fleste af dens NAFO-kvoter. Ved at gøre dette, gav den sin trawlerflåde frie tøjler i et stort område af kommercielt vigtige NAFO-regulerede bestande, der var blevet fisket traditionelt af andre NAFO-medlemmer, hovedsagelig Canada, men ikke EU. DFOs baggrundsmateriale, *European Union Overfishing in the Northwest Atlantic [Europæiske Unions Overfiskning i det Nordvestlige Atlanterhav]*, B-HQ-95-4E, marts 1995.
- ²⁰ En af de mest skamløse eksempler på anvendelsen af indsigelsesproceduren er beskrevet af Parsons og Beckett og vedrører EU's forsøg i 1985 på at bringe 2J3KL-torskebestanden (den nordlige

torskebestand) under NAFO-forvaltning. Denne bestand er blevet forvaltet af Canada siden udvidelsen af landets 200-sømilegrænse. NAFO's Fiskerikommission stemte for at forbyde fiskning af denne bestand i det regulerede område på det grundlag, at Canada fuldt havde tegnet sig for det; EU fremsatte imidlertid en indsigelse og fastsatte en høj autonom kvote, en situation, der varede ved i otte år, indtil 1992, hvor Canada pålagde et moratorium på 2J3KL-torsk inden for 200-sømilegrænsen og EU bekendtgjorde efterfølgende en suspension af fiskningen af bestanden. L.S. Parsons og J.S. Beckett, *The "NAFO Model of International Collaborative Research, Management and Cooperation"* [NAFO-modellen for internationalt samarbejde omkring forskning, administration og Kooperation], *Journal of Northwest Atlantic Fishery Science*, Vol. 23, 1998, s. 1-18.

- 20 Det var fiskeriet af ikke-kontraherende parter, dvs. statsløse og bekvemmelighedsflagfartøjer (Belize, Cayman-øerne, Honduras, Panama, St. Vincent og Grenadinerne samt Sierra Leone), uhindrede selv af NAFO-bestemmelser, der førte til vedtagelsen af Lovforslag C-29 i 1994.
- 21 Bevaringsrådet for Fiskeriressourcer, *2001/2002 Conservation Requirements for 2J3KL Cod* [Bevaringskrav til 2J3KL-torsk], Rapport til Ministeren for Fiskeri og Farvande, FRCC.2001.R.5, maj 2001, s. 6.
- 22 F0.1. Dette er niveauet for fiskeindsatsen på hvilke den næste båd, der skaber sig adgang til fiskeriet har en fangstrate pr. enhedsindsats på en tiendedel af den, som den første båd havde. Værdien af F0.1 udtrykt i procentdelen af biomasse varierer med faktorer såsom frugtbarhed og vækstrate. F0.1 er altid mindre end Fmax.
- 23 Begrænsning af fiskningen til dybder, der er dybere end 700 meter, har ringe indvirkning på fiskeri af hellefisk, men reducerer bifangsten af andre sårbare arter.
- 24 Stående komité for Fiskeri og Farvande, *Atlantic Fisheries Adjustment Programs* [Justeringsprogrammer for atlantiske fiskerier], april 1994.
- 25 Stående komité for Fiskeri og Farvande, *The East Coast Report [Østkystrappen]*, april 1998.
- 26 AFAP (og Québec Federal Fisheries Development Program [Québec federale fiskeriudviklingsprogram]), CAD 637 millioner; NCARP, CAD 587 millioner; AGAP og relaterede programmer, CAD 381 millioner; TAGS, CAD 1,9 milliarder; CFAR, CAD 730 millioner.
- 27 Newfoundland og Labradors befolkning er faldet med 7% i løbet af perioden 1996-2001 og næsten 10% i de sidste 10 år. Det nationale gennemsnit er 4% vækst.
- 28 UNFA's artikel 7 sikrer kompatibiliteten af bevarings- og forvaltningsforholdsregler i åbent hav og dem, der er blevet indført for områder under national jurisdiktion for at kunne sikre bevaring og forvaltning af fællesbestande og stærkt vandrende fiskearter i deres helhed.
- 29 DFO, nyhedsbrev, *Tobin Foresees Permanent End to Foreign Overfishing when New UN Convention Implemented (Tobin forudsiger et permanent stop af fremmed overfiskning, når nye FN-konvention implementeret)*, NR-HQ-95-94E, Ottawa, august 1995.
- 30 Bevaringsrådet for Fiskeriressourcer, *Uncharted Waters, [Ikke kortlagte farvande]*, Annual Report of the Fisheries Resource Conservation Council and Conservation Requirements for Atlantic Groundfish Stocks for 2000 [Årsrapport for Bevaringsrådet for fiskeriressourcer og Bevaringskrav vedrørende atlantiske bundfiskebestande for år 2000], FRCC.2000.R.5, september 2000, s. 10.
- 31 De Forenede Nationers Havretskonvention 1982.
- 32 Canadas Havinstitut (1990), s. 85.
- 33 En embedsmand fra DFO vurderede, at den canadiske udgift på patruljefartøjer og luftovervågning til overvågning af fremmede fiskeflåder lå på mellem CAD 12 og CAD 15 millioner årligt.
- 34 Canada lukkede dets havne for færøske fartøjer den 21. marts 2002, pga. fortsatte overtrædelser af NAFO-bevaringsforanstaltninger. Overtrædelserne omfattede overfiskning af deres rejekvote i afsnit 3L (Flemish Cap), fejlrapportering af fangster, overskridelse af antallet af fartøjer, der er tilladt på et givent tidspunkt og undladelse af at indgive observatørrapporter. Canada lukkede dets havne for estlandske fartøjer af lignende grunde den 9. april 2002. Ifølge DFO fangede estlandske fartøjer mere end 1000 tons rejer i afsnit 3L i 2001 sammenlignet med 268 tons, der var tilgængelige for dem gennem deres NAFO-kvote og befragtningsordninger med andre lande. De fejlrapporterede også fangster, overskred grænsen for antallet af fartøjer, der fisker i afsnit 3L på et givent tidspunkt, undlod at indgive observatørrapporter i tide og syntes at fortsætte på samme måde i 2002.

LISTE OVER ANBEFALINGER

ANBEFALING 1

At den canadiske regering skal føre diskussioner med NAFO Fiskerikommissionen for at bestemme en proces, hvormed observatørrapporter ville blive mere transparente og ville blive indleveret i ordentlig tid.

ANBEFALING 2

At den canadiske regering ændrer Loven om beskyttelse af kystfiskeriet (CFPA) til at bemyndige den til at kunne implementere beskyttelsesforvaltning af fiskeriressourcerne i nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap.

ANBEFALING 3

At den canadiske regering informerer NAFO og dets kontraherende parter om, at Canada ønsker at trække sig ud af NAFO og fortsætte med implementeringen af beskyttelsesforvaltning i nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap ikke senere end et år efter NAFO-mødet i september 2002.

ANBEFALING 4

At den canadiske regering fører en målrettet, offentlig informationskampagne for at højne bevidstheden om overtrædelse af NAFO-bevaringsforanstaltninger af fartøjer under medlemsstatsflag og for at agitere for offentlig støtte til at gøre en ende på den grove udnyttelse af fiskeressourcerne i det nordvestlige Atlanterhav.

ANBEFALING 5

At Canada gør det klart, at det er rede til at anvende bestemmelserne i Lovforslag C-29 mod NAFO's medlemmer, som ikke har ratificeret UNFA og i tilfælde af NAFO-medlemmer, der har ratificeret UNFA, at Canada er forberedt på at anvende dets bestemmelser for at sikre bevaring. Canada bør bekræfte dets intentioner ved at anføre de overtrædende lande i Forskrifterne om beskyttelse af kystfiskeriet (CFPR).

BILAG A — LISTE OVER VIDNER

Organisation	Mødte op	Møde nr.
Department of Fisheries and Oceans [Ministeriet for Fiskeri og Farvande] Nadia Bouffard, Direktør, Atlantic Affairs Division [Divisionen for Atlantiske Anliggender] Patrick Chamut, Assisterende Viceminister Earl Wiseman, Departementschef	28/02/2002	41
Department of Foreign Affairs and International Trade [Ministeriet for Udenrigsanliggender og International Handel] David Ehinger, Vice-direktør, Oceans Law Section [Afdelingen for Havret] Allison Saunders, Afdelingen for Havret Colleen Swords, Juridisk konsulent og Generaldirektør, Legal Affairs Bureau [Kontoret for juridiske anliggender]	11/03/2002	42
Government of Newfoundland and Labrador [Regeringen for Newfoundland og Labrador] Det ærede parlamentsmedlem Gerry Reid, Minister for Fiskeri og Akvakultur	15/03/2002	43
House of Assembly of Newfoundland and Labrador [Provinsforsamlingen for Newfoundland og Labrador] Trevor Taylor, Medlem af provinsforsamlingen		
Newfoundland and Labrador Rural Rights and Boat Owners [Newfoundland og Labrador Landlige Rettigheder og Bådejeres Forening] Jim Morgan, Talsmand		
Town of Burgeo [Byen Burgeo] Allister Hann, Borgmester		

Efford Pinhorn Consulting
R. John Efford

16/03/2002

44

**Fish, Food and Allied Works Union [Fisk og
levnedsmiddelarbejderforbund]**

Reg Anstey, Sekretær og økonomichef

Ches Cribb, Næstformand

Earle McCurdy, Formand

**Fisheries Association of Newfoundland and
Labrador**

[Fiskeriforeningen for Newfoundland og Labrador]

Alastair O'Reilly, Formand

Fisheries Crisis Alliance

Gus Etchegary, Talsmand

Fishery Products International Limited

Ray Andrews

BILAG B — LISTE OVER INDLÆG

Department of Fisheries and Oceans [Ministeriet for fiskeri og farvande]

Department of Foreign Affairs and International Trade [Ministeriet for udenrigsanliggender og international handel]

Fish, Food and Allied Workers Union [Fisk og levnedsmiddelarbejderforbund]

Fisheries Association of Newfoundland and Labrador [Fiskeriforeningen for Newfoundland og Labrador]

Fisheries Crisis Alliance

Fishery Products International Limited

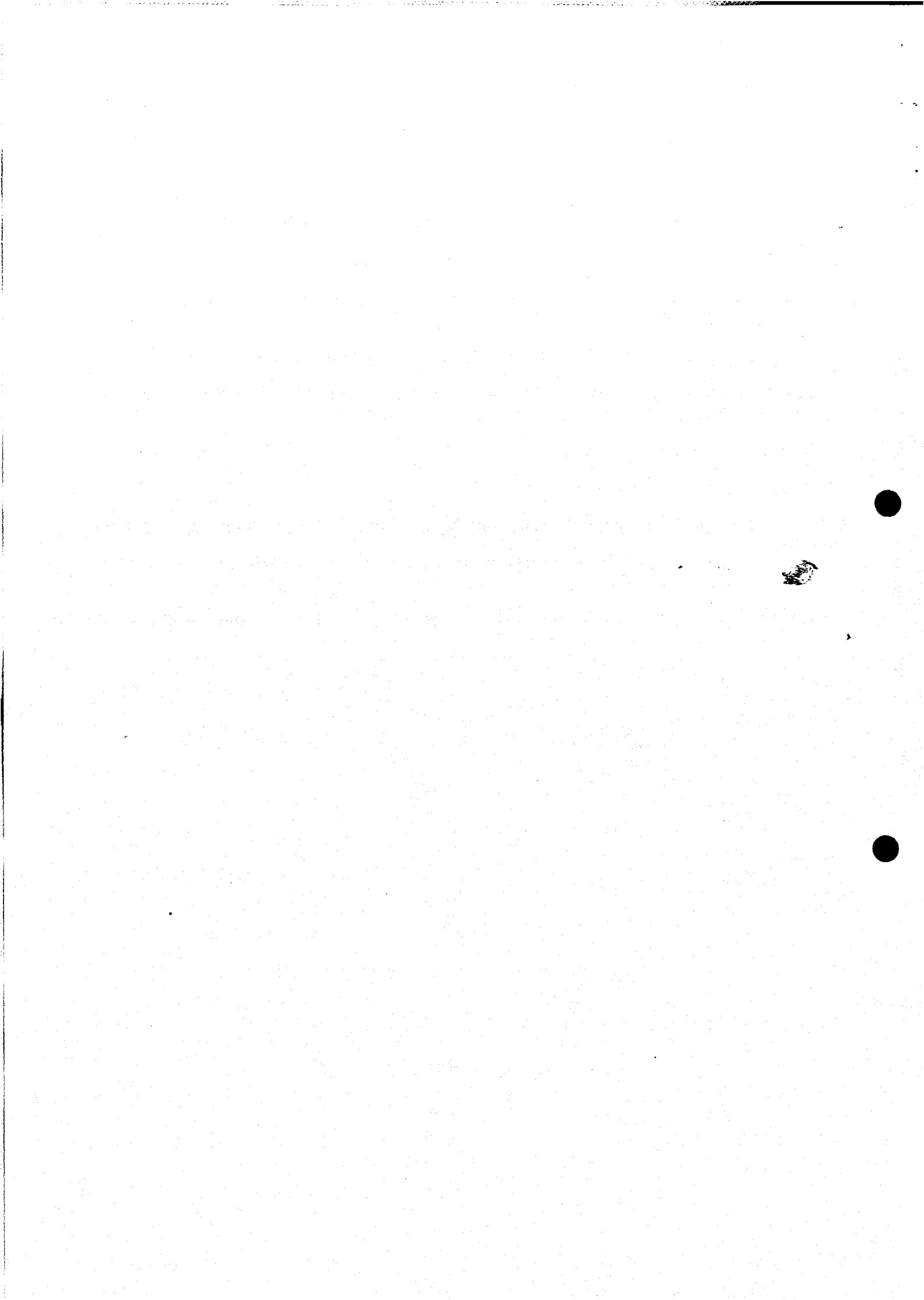
Government of Newfoundland and Labrador [Regeringen for Newfoundland og Labrador]

Newfoundland and Labrador Rural Rights and Boat Owners Association [Newfoundland og Labrador landlige rettigheder og bådejeres forening]

Official Opposition, House of Assembly of Newfoundland and Labrador [Den officielle opposition, provinsforsamlingen for Newfoundland og Labrador]

Town of Burgeo [Byen Burgeo]

Fred Winsor

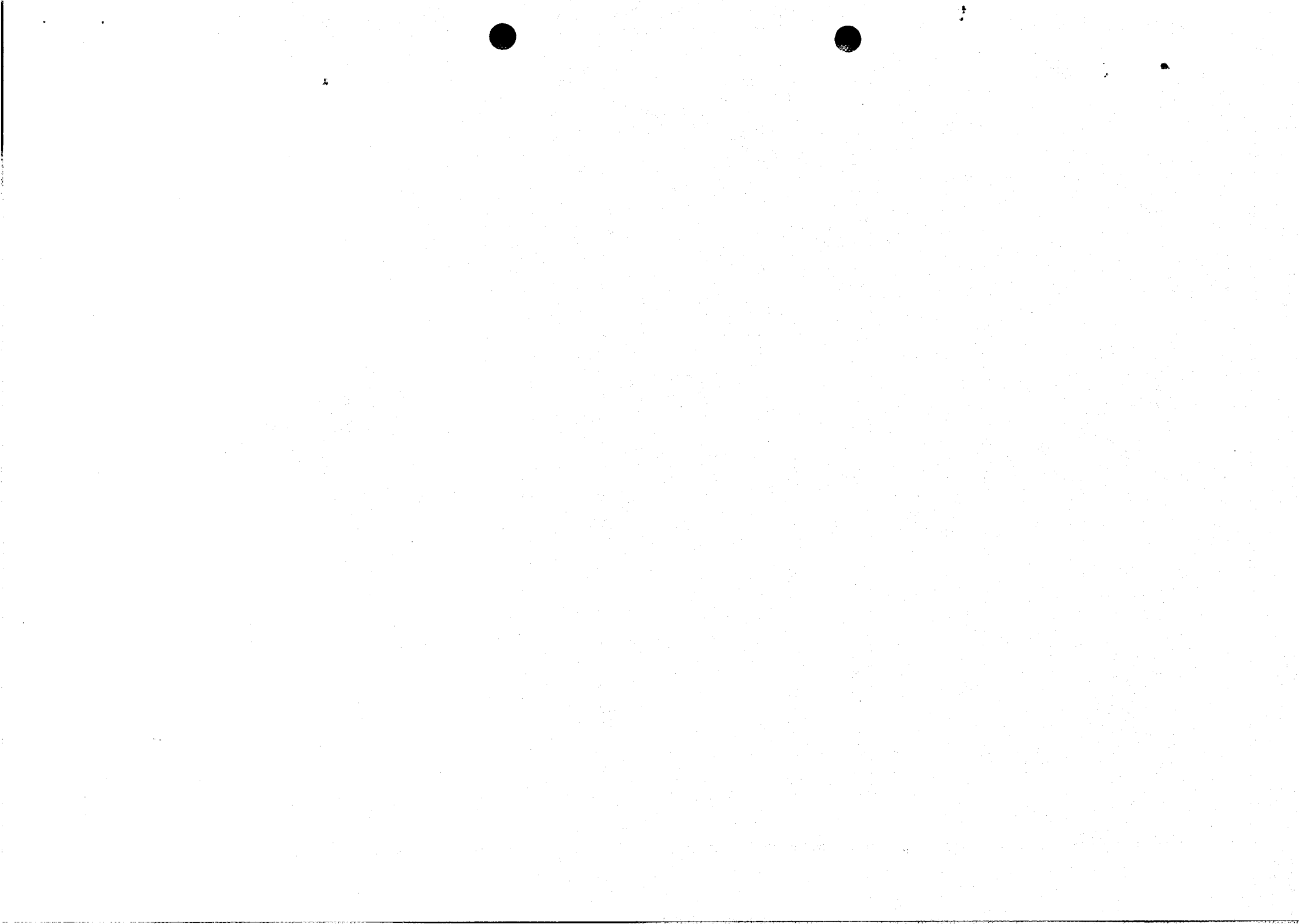
HOUSE OF COMMONS
CANADA

**BESKYTTELSESFORVALTNING UDEN FOR CANADAS
200-SØMILEGRÆNSE**

**RAPPORT UDARBEJDET AF THE STANDING COMMITTEE
ON FISHERIES AND OCEANS
[DEN STÅENDE KOMITÉ FOR FISKERI OG FARVANDE]**

**Tom Wappel, parlamentsmedlem
Formand**

Marts 2003

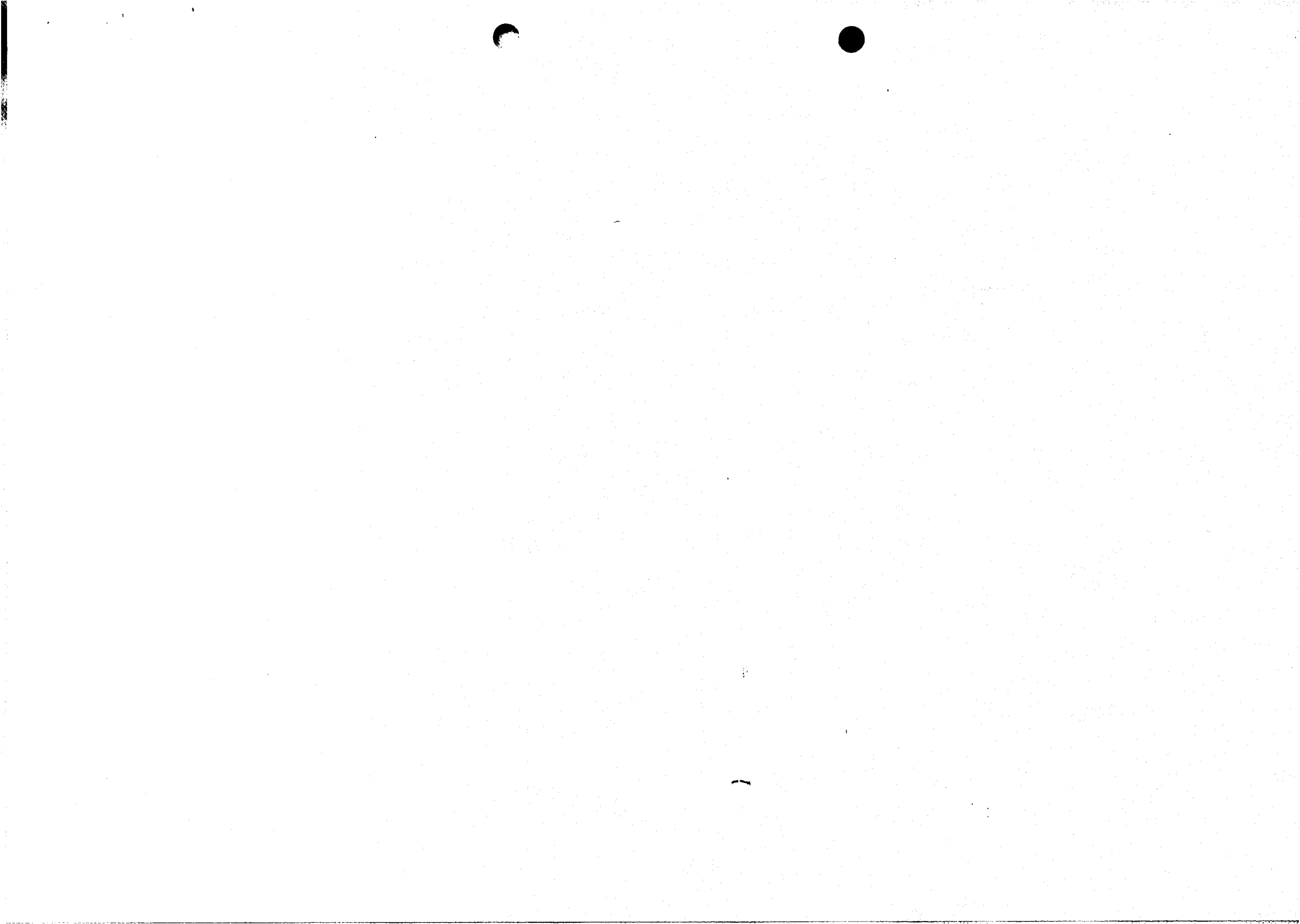

**BESKYTTELSESFORVALTNING UDEN FOR CANADAS
200-SØMILEGRÆNSE**

**RAPPORT UDARBEJDET AF THE STANDING
COMMITTEE ON FISHERIES AND OCEANS
[DEN STÅENDE KOMITÉ FOR FISKERI OG FARVANDE]**

**Tom Wappel, parlamentsmedlem
Formand**

Marts 2003

STANDING COMMITTEE ON FISHERIES AND OCEANS [STÅENDE KOMITÉ FOR FISKERI OG FARVANDE]

FORMAND

Tom Wappel

NÆSTFORMÆND

Bill Matthews
Peter Stoffer

MEDLEMMER

Andy Burton

John Cummins

Rodger Cuzner

R. John Efford

Reed Elley

Georges Farrah

Loyola Hearn

Dominic LeBlanc

Joe Peschisolido

Carmen Provenzano

Yves Rocheleau

Jean-Yves Roy

Bob Wood

KOMITÉENS SEKRETÆR

Jeremy LeBlanc

FRA PARLAMENTSBIBLIOTEKETS FORSKNINGSAFDELING

Alan Nixon

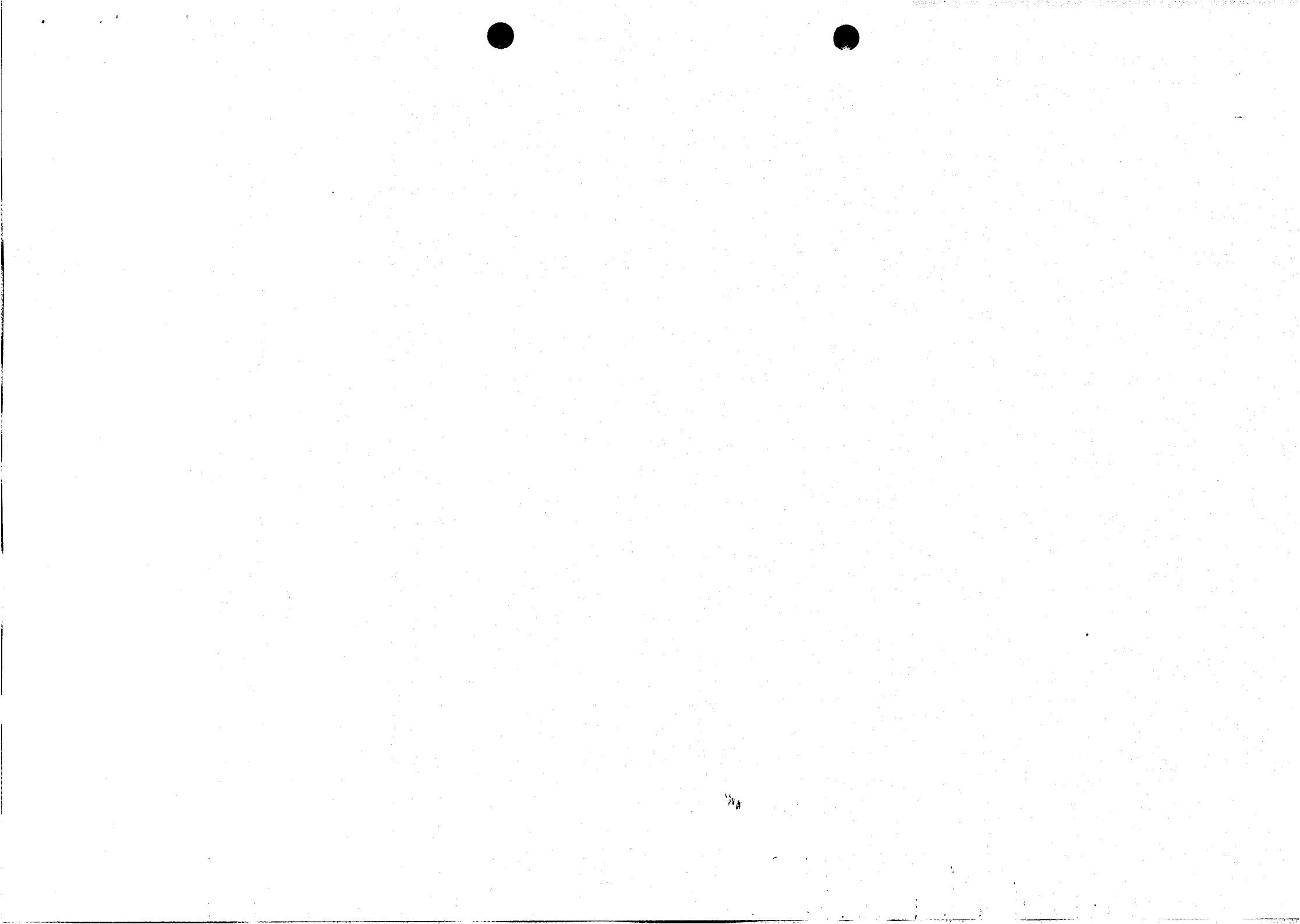

STANDING COMMITTEE ON FISHERIES AND OCEANS [STÅENDE KOMITÉ FOR FISKERI OG FARVANDE]

har den ære at præsentere sin

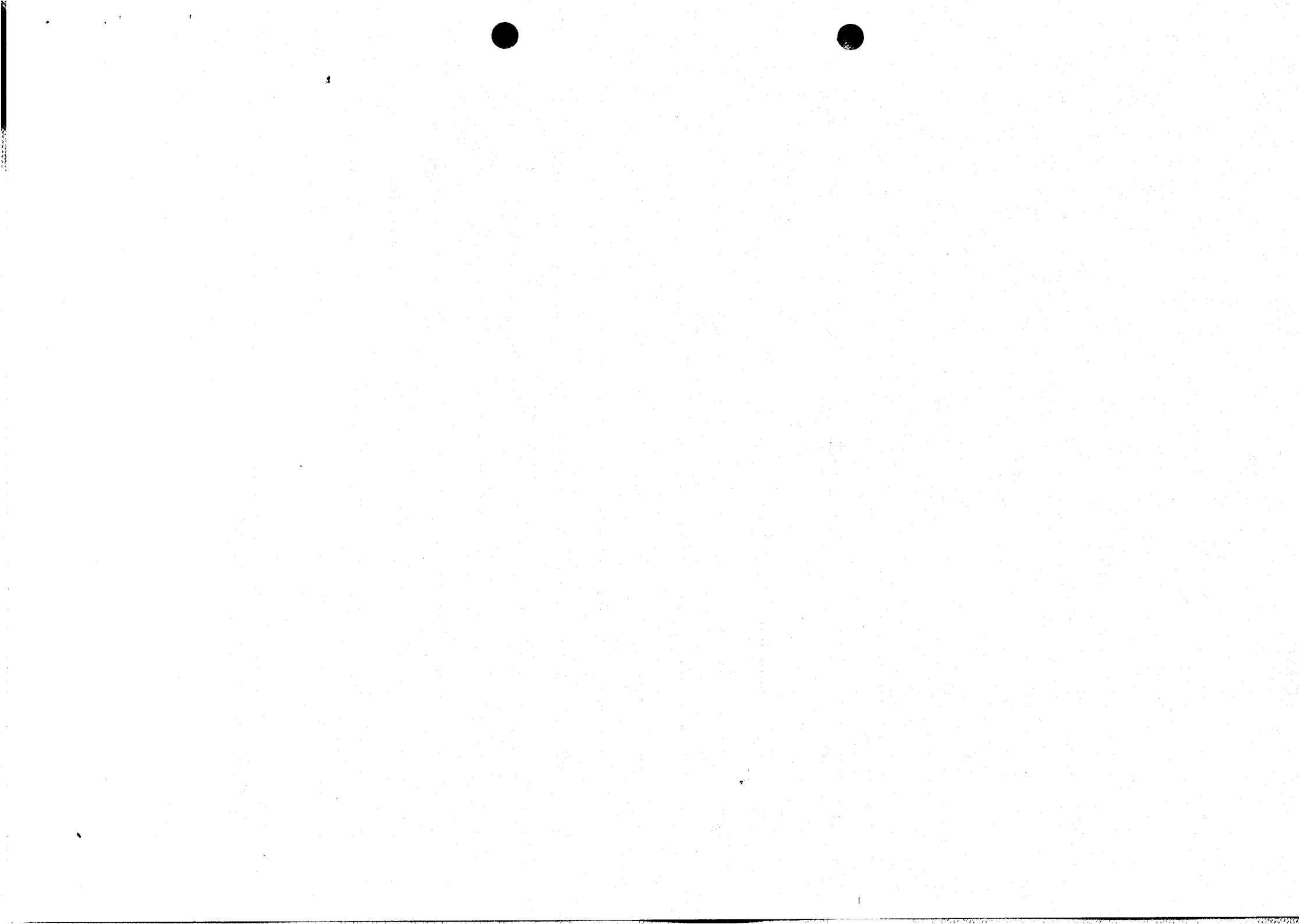
ANDEN RAPPORT

I henhold til procedureregulering 108(2), påtog komitéen sig en undersøgelse af implikationerne ved en udvidelse af Canadas eksklusive økonomiske zone til at omfatte nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap og kan med glæde rapportere følgende:

INDHOLDSFORTEGNELSE

Introduktion.....	1
Regeringens svar	2
NAFO's årsmøde 2002	2
Det officielle synspunkt.....	2
De samlede tilladte fangstmængder	3
<i>Fremmede flåders overholdelse</i>	<i>3</i>
<i>Bevaringsforanstaltninger</i>	<i>4</i>
<i>Observatørdækning</i>	<i>4</i>
Andre observatørers synspunkt.....	4
En målrettet informationskampagne	6
Lukning af havne	7
Konklusioner og anbefalinger	8
BILAG A — LISTE OVER VIDNER	11
ANMODNING OM REAKTION FRA REGERINGEN	13
MØDEREFERAT	15

BESKYTTELSESFORVALTNING UDEN FOR CANADAS 200-SØMILEGRÆNSE

Introduktion

I juni 2002 fremsatte the Standing Committee on Fisheries and Oceans [den Stående Komité for Fiskeri og Farvande] sin rapport vedrørende *Fremmed Overfiskning: Dens virkninger og løsninger, bevaring i nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap*. Denne rapport var komitéens svar på en tendens til stigende tilfælde af manglende overholdelse fra medlemmerne af reglerne omkring Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO) og til mange kyndige personer og organisationers overbevisning om, at NAFO enten ikke er villig til eller ude af stand til at opfylde rollen, til hvilken NAFO blev skabt, nemlig "til at bidrage gennem rådgivning og samarbejde til den bedste udnyttelse, rationelle administration og bevaring af fiskeriressourcerne i konventionsområdet."

Komitéens væsentligste anbefaling var, at den canadiske regering ændrer *Loven om beskyttelse af kystfiskeriet* til at bemyndige den til at implementere beskyttelsesforvaltning af fiskeriressourcerne i nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap. Komitéen havde med beskyttelsesforvaltningen ikke til hensigt, at Canada skulle påberåbe sig suverænitæt over eller enerettigheder til ressourcerne i disse regioner af havet, men at Canada skulle påtage sig rollen som administrator og bevarer af fiskeriressourcerne i det NAFO-regulerede område på en måde, der helt ville respektere rettigheder tilhørende andre nationer, der historisk har fisket på disse fangstpladser.

Selvom komitéens rapport blev modtaget godt i det atlantiske Canada, især i Newfoundland og Labrador, som er den provins, der mest er blevet påvirket af NAFO's manglende indsats, blev den forkastet uden særlige overvejelser af Fiskeriministeren. Ministerens forhastede offentlige afvisning af rapporten underminerede dens budskab og medførte uoprettelig skade med hensyn til den værdi, som rapporten kunne have haft for den canadiske delegation ved NAFO-mødet, september 2002, ved over for andre NAFO-medlemmer at tilkendegive omfanget af frustration med NAFO blandt Canadas lokale fiskerisamfund og nødvendigheden af, at NAFO lever op til organisationens ansvar.

Efter nøje overvejelse af regeringens svar på rapporten, yderligere høringer og analyse af de begrænsede fremskridt, der blev gjort ved NAFO-mødet i september 2002, er komitéen mere overbevist end nogensinde før om, at beskyttelsesforvaltning af nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap er det eneste praktiske alternativ til NAFO, hvis rationel administration og bevaring af fiskebestande ikke skal ofres på bekostning af kortsigtede, økonomiske og politiske interesser.

Regeringens svar

Den canadiske regering fremsatte dens svar på komitéens rapport i november 2002. Selvom regeringen anerkendte, at nogle af anbefalingerne var nyttige, beskrev den komitéens væsentligste anbefalinger som problematiske, da disses implementering ikke ville føre til effektive løsninger på problemet med fremmed overfiskning. I store træk tilkendegav regeringen den samme mening, som den tidligere havde udtrykt over for komitéen. Den hævdede, at der ikke ville blive megen støtte på internationalt plan mht. beskyttelsesforvaltning, at Canada ikke ville få fordelene af at høre til NAFO og at selve NAFO muligvis ville kollapse uden canadisk deltagelse eller canadiske midler, hvilket ville føre til ureguleret fiskning i det NAFO-regulerede område. Regeringen hævdede, at ethvert forsøg af Canada på unilateralt at påtvinge området beskyttelsesforvaltning ville blive bekæmpet med næb og kløer, og om muligt føre til konfrontation og påvirkninger af bevaringen af fiskebestande.

NAFO's årsmøde 2002

NAFO's 24. årsmøde blev afholdt i Santiago de Compostela, Galicia, Spanien, fra den 16. til den 22. september 2002. Ved dets årsmøder gennemgår og vurderer det videnskabelige råd fiskebestandens status i NAFO-området. Rådets råd og anbefalinger fremlægges dernæst til Fiskerikommissionen, som træffer beslutninger i forbindelse med bevarings- og håndhævelsesforanstaltninger vedrørende fiskebestande i det NAFO-regulerede område som skal gælde for følgende og efterfølgende fiskesæsoner.

Det officielle synspunkt

Ifølge embedsmænd fra Department of Fisheries and Oceans (DFO) [Ministeriet for Fiskeri og Farvande] var Canadas generelle formål med mødet i september at foretage forbedringer af NAFO for at kunne opnå: mere effektive bevaringsforanstaltninger; forbedrede strategier til beskyttelse af fiskebestande; bedre afskrækkelsesmekanismer; og forbedret overholdelse blandt alle flåderne, der fisker i det NAFO-regulerede område.

Selvom resultaterne af mødet på visse måder var positive, rådede Hr. Patrick Chamut, leder af den canadiske delegation, komitéen til ikke at forvente radikale ændringer af måden, hvorpå NAFO fungerer:

...med hensyn til at blive tilfreds med gradvise trin, er det via vores arbejde inden for NAFO, blevet vores mål at forsøge at forbedre organisationens virkekraft. Hvis vi går ind og forsøger at foretage radikale ændringer, der fundamentalt ville ændre måden, hvorpå institutionen fungerer, tror jeg ikke, at det er særligt sandsynligt, at det bliver en succes. Vores formål er at forbedre reglerne, forbedre måden, på hvilken håndhævelse bliver effektueret, så vel som at forbedre de kontraherende parters respons og reaktion eller opfølgning. Vi mener, at det er mere sandsynligt,

at denne arbejdsmetode giver os et mere produktivt resultat end at forsøge at opnå en radikal transformering.

Patrick Chamut
Assisterende Viceminister
Fiskeriforvaltningen

De samlede tilladte fangstmængder

En af Canadas specifikke formål med mødet var at sikre, at de samlede tilladte fangstmængder (TAC'er) ville blive baseret på videnskabelige råd. Dette blev opnået på nær for én fiskebestand. Canada opnåede enighed om at fortsætte moratoriet på alle fiskebestande, der aktuelt er lave, i mange tilfælde i to år.

For ising (*Limanda ferruginea*), som er en fiskebestand, der er ved at blive genoprettet, har Canada fået lov til at forøge TAC'en med 1.500 tons til 14.500 tons. Eftersom Canada modtager 97,5% af TAC'en af denne bestand, gav denne beslutning de canadiske fiskere. En ny TAC på 3L-rejer blev udsendt, indtil alle de videnskabelige råd var blevet modtaget. Det forventedes, at dette ville blive behandlet i løbet af perioden fra december 2002 - januar 2003. (Det Videnskabelige Råd anbefalede på dets møde i november 2002, at TAC'en for 3L-rejer ikke burde overstige 13.000 tons for 2003 og 2004.) Den canadiske delegation var også overbevist om, at den havde lagt grundlaget for, at Canadas del af 3L-rejer ville blive på det niveau, der var blevet aftalt det foregående år, hvilket gav Canada omkring 83% af TAC'en. En TAC på 7.500 tons blev sat på dybhavsrodfisk (*Sebastes mentella*) for at sikre, at tidligere høje fangstniveauer i fremtiden ville blive reguleret af en TAC.

Et væsentligt tilbageslag for Canada var, at det ikke opnåede dets mål for hellefisk. I 2002 blev TAC'en for hellefisk sat til 44.000 tons, 20% over niveauet, der blev anbefalet af Det Videnskabelige Råd. Det videnskabelige råd for 2003 var, at TAC'en burde reduceres til 36.000 tons; NAFO reducerede imidlertid kun TAC'en til 42.000 tons. Dette var en bekymring for den canadiske delegation og især for fiskere i Newfoundland og Labrador.

Fremmede flåders overholdelse

På mødet i september fremlagde Canada en præsentation, der afslørede fremmede flåders adfærd med hensyn til deres overholdelse af NAFO-reglerne. Det identificerede tilfælde, hvor kontraherende parter havde foretaget artsrettet fiskning for arter under moratorium, fejlagtigt havde rapporteret fangster, overskredet kvoter og anvendt ulovligt udstyr. Formålet var at fremhæve Canadas bekymringer og tilskynde forbedret overholdelse inden for NAFO.

Ifølge embedsmænd accepterede NAFO Canadas bekymringer og indførte en ny struktur for overholdelse. I fremtiden vil NAFO selv vurdere overholdelsen af hver part og de, der ikke konsekvent holder sig inden for reglerne vil skulle stå til regnskab og blive bedt om at forklare, hvorfor de ikke har overholdt reglerne og hvad de har tænkt sig at gøre for at løse problemet. Sådanne foranstaltninger vil naturligvis ikke sætte de fisk tilbage i havet, som er blevet fanget på ukorrekt eller ulovlig vis.

Bevaringsforanstaltninger

Canada ønskede også, at NAFO indførte nye bevaringsforanstaltninger for at sikre, at bestande ville blive bevaret bedre og få chancen for at blive genoprettet. Canada havde to specifikke mål med mødet: at reducere bifangsten af arter under moratorium og at opnå et reguleret system til 3O-rødfisk, som ikke havde en TAC og derfor ikke var underkastet restriktionerne. Begge disse mål blev nået.

NAFO indførte også en ny definition på, hvad artsrettet fiskning udgør. Dette burde forbedre evnen til at gribe ind over for fartøjer, der går efter moratorium-arter. Forbedringer af beregningen af bifangst blev også foretaget, som skulle gøre identifikationen af parterne, der fisker artsrettet efter arter under moratorium mere effektiv, og gøre, at der træffes mere effektive lovmæssige foranstaltninger mod dem. Canada fik også medhold i at søge videnskabeligt råd vedrørende 3O-rødfisk og i at overveje indførslen af en TAC for 2004.

Observatørdækning

Canada ser opretholdelsen af observatørprogrammet som en væsentlig del af dets mulighed for at sikre overholdelse og håndhævelse. Imidlertid støtter størstedelen af NAFO's kontraherende parter ikke fuldstændigt 100% observatørprogrammet pga. omkostningerne, som mange af dem ville foretrække at undgå. Selvom der var enighed om at fortsætte 100% observatørdækning gennem 2003 fiskesæsonen, er der ingen garanti for, at den ville fortsætte ud over denne tidsramme. Canada indvilligede også i etableringen af en teknisk arbejdsgruppe, som ville undersøge, hvorvidt der er alternativer, der vil muliggøre en forbedret evne til at opdage krænkelse og til at sikre, at aktiviteterne overvåges. Sådanne alternativer kunne omfatte en kombination af observatører og satellitovervågning og -sporing med realtidstransmission af data.

Andre observatørers synspunkt

Til trods for den canadiske delegations og dens ledelses bestræbelser var andre observatører ved NAFO-mødet i Spanien i september mindre positive over for mødet og dets resultat for Canada. Efter deres mening forbliver NAFO's grundlæggende svaghed, at parterne er mere interesserede i at dele byttet end at bevare ressourcen. Selvom NAFO-

medlemmer åbenbart blev flove over Canadas præsentation af den manglende overholdelse af medlemsflåder modsiger deres respons eller snarere manglen på samme, enhver ægte vilje til bevaring:

Som jeg sagde fremlagde Pat Chamut kendsgerningerne uden omsvøb med en diaspræsentation. Han gav beviser på fejlrapportering af fangster; artsrettet fiskeri på moratorie-arter; anvendelse af ulovlige trawllindlæg, som blev vist på diasset; overskridelse af kvoter; og undladelse af at indlevere observatørrapporter. Alle disse overtrædelser blev opridset grafisk på mødet, men der var meget lidt diskussion omkring dem.

Det ærede parlamentsmedlem Gerry Reid
Forhenværende Minister for Fiskeri og Akvakultur
Regeringen for Newfoundland og Labrador

En anden observatør beskrev vindingerne, som Canada fik ved NAFO-mødet i september, som stort set marginale og som forlængst burde være fundet sted:

Mange af de ting, som vi beskrev som en slags canadisk vinding eller resultat på mødet var i realiteten kun, at vi fik lov til at beholde den del, som vi altid har haft. Der var ingen store gennembrud eller held med at få videnskabeligt råd efterfulgt på bestande. Hver gang der er en bunke fisk på spil er det givet, at bevaringen bliver skubbet i baggrunden til fordel for appetitten.

Earle McCurdy, Formand
Fisk og levnedsmiddelarbejderforbundet

Der var ting i forbindelse med overholdelse, der burde have fundet sted for længe siden af NAFO. NAFO rykkede sig med lynets hastighed på nogle af disse tekniske foranstaltninger vedrørende, hvordan bifangst blev optalt og så videre. Det var positive skridt i sig selv, men når man for det første så dem i sammenhæng med beslutningen om hellefiskekvoten, som virkelig var urimelig i forhold til videnskabeligt råd, og for det andet i sammenhæng med det enorme antal krænkelser, som Canada havde dokumenteret, så har det bevirket, at disse beslutninger og disse forbedringer i sammenhængen, ikke ville løse noget som helst.

Earle McCurdy, Formand
Fisk og levnedsmiddelarbejderforbundet

Vidner fortalte komitéen at Canada, for at kunne bibeholde 100% observatørdækning, blev nødt til at bytte aftale til en TAC på 42.000 tons for hellefisk for 2003. Dette tal er ikke kun langt over det videnskabelige råd på 36.000 tons, men repræsenterer faktisk en stigning på 2.000 tons i forskellen mellem TAC og det videnskabelige råd fra sidste år.

Ifølge komitéens synspunkt er denne byttehandel uacceptabel. Hellefisk er en af de få tilbageblevne, rimeligt sunde fiskebestande i det NAFO-regulerede område. Overfiskning er grunden til, at andre bundfiskebestande nu er blevet taget under moratorium. Efter vores mening er det uholdbart at sætte en TAC over det niveau, der er blevet anbefalet af Det Videnskabelige Råd, uden en tvingende bevisgrund for, at det videnskabelige råd er upålideligt. Naturligvis gælder dette synspunkt for alle lande, herunder Canada.

Samtidig er observatørprogrammet, selvom det er ufuldkomment, det bedste redskab vi har til opdagelse og afskrækkelse af krænkelse af fiskefartøjer i det NAFO-regulerede område. Selv med koncessionerne på hellefisk har Canada måske kun opnået en forlængelse på ét år af fuldstændig observatørdækning. Komitéen tror ikke, at den slags teknologiske erstatninger, der er blevet foreslået, er et praktisk eller effektivt alternativ til observatører, der befinder sig om bord. For at være mere præcis er det komitéens synspunkt, at det er nødvendigt, fremfor at svække observatørprogrammet, at styrke det ved at have helt uafhængige, professionelle observatører om bord på fartøjer fra alle parter.

Trods påstanden om, at Canadas status som kyststat pr. automatik giver fortrinsret, er det stadig et faktum, at Canada kun er én af 18 kontraherende parter, som kan komme i mindretal af en gruppe bestående af andre medlemmer, der handler sammen af grunde, der ligger ud over fiskeriforvaltning:

- 1) EU er det største medlem og så har man lande som Litauen, Letland og Estland. De sidder rundt om bordet og uanset, hvad EU-kommissionæren siger, ryger hænderne i vejret på repræsentanterne fra disse lande, der støtter ham 100%, så snart han er færdig med at tale.

Det ærede parlamentsmedlem Gerry Reid
Forhenværende Minister for Fiskeri og Akvakultur
Regeringen for Newfoundland og Labrador

En målrettet informationskampagne

Anbefaling 4 af komitéens tidligere rapport vedrørende dette stridspunkt var et af de få anbefalinger i rapporten, der blev støttet af regeringen. I denne anbefaling var vi talsmænd for en målrettet, offentlig oplysningskampagne med henblik på at højne den offentlige viden om medlemsstaternes overtrædelser af NAFO-bevaringsforanstaltningerne. Imidlertid anførte regeringen samtidig med, at den afviste vores vigtigste anbefaling, nemlig implementeringen af beskyttelsesforvaltning af nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap, den visse fjendtlighed, som Canada ville stå overfor i forbindelse med, hvad der ville blive fortolket som et forsøg på at yde unilateral jurisdiktion over disse områder af havet. Dog står det klart for os, at Canadas budskab ikke slår igennem og at selve NAFO er en stor del af problemet.

Hr. Reid beskrev for eksempel reaktionen fra Hr. [Struan] Stevenson, Formand for Europaparlamentets Fiskeriudvalg på Canadas præsentation ved mødet i september. Efter tidligere at have fået at vide af Hr. Spencer, formand for den europæiske delegation til mødet i Spanien, at EU ikke brød nogen af reglerne uden for 200-sømilegrænsen,¹ fortalte han Hr. Reid, at han følte sig forrådt i det store og hele og at der var blevet løjet over for ham. Hr. Stevenson var altid blevet givet det indtryk, at EU var helt ufejlbarlig med henblik på overfiskning uden for 200-sømilegrænsen, men da han så det canadiske præsentation forstod han den frustration med EU, som han havde haft fornemmelsen af tidligere, i Canada og Newfoundland og Labrador.

Hr. Reid beskrev også et møde i foråret 2002 med en gruppe tyske parlamentarikere, på hvilket han forklarede, hvad der foregik uden for Canadas 200-sømilegrænse og at han havde fremlagt forslaget om beskyttelsesforvaltning. Ifølge Hr. Reid var tyskerne forstående og reagerede positivt over for forslaget vedrørende beskyttelsesforvaltning. Selv Spanien er måske ikke helt så uforsonlige modstandere af beskyttelsesforvaltning som regeringen synes at mene. Hr. Reid berettede om et tidligere møde med hans modpart, fiskeriministeren fra den nordvestlige del af Spanien:

Jeg sagde "Hør her, vi har ikke til hensigt at uddrive jer fra Canadas Grand Banks og vi ville respektere jeres historiske andel, men vi vil ikke tillade, at i overfisker." Han syntes at være enig i dette....

Han var til en vis grad glad for at høre, at vi overhovedet ikke hadede det spanske folk, som det var forståelsen i visse områder af Spanien. Og han var også glad for at høre, at vi ikke, selv ikke under beskyttelsesforvaltning, var villige til at smide spaniolerne og portugiserne væk fra Grand Banks.

Det ærede parlamentsmedlem Gerry Reid
Forhenværende Minister for Fiskeri og Akvakultur
Regeringen for Newfoundland og Labrador

Lukning af havne

Som respons på færøske fartøjers fortsatte overtrædelser af NAFO-bevaringsforanstaltninger, lukkede Canada i marts 2002 dets havne for fiskefartøjer fra Færøerne, der havde fisket rejer ud over Canadas 200-sømilegrænse. Den færøske flåde havde overskredet deres rejeqvoter i Afsnit 3L, fejlrapporteret deres fangster for 2001 og 2002, undladt at indlevere deres observatørrapporter og havde ikke overholdt kravet om, at antallet af fartøjer, der fisker i området på én gang begrænses til ét. Kort herefter i april 2002 lukkede Canada dets havne for estlandske fiskefartøjer for lignende overtrædelser.

¹ Udtrykket "200-sømilegrænse" henviser til den ydre grænse for Canadas eksklusive økonomiske zone.

I september 2002 bekendtgjorde Ministeren for DFO [Fiskeriministeren] en ny fremgangsmåde, på hvilken Canada ville lukke dets havne for individuelle fremmede fiskefartøjer, der mentes at have begået alvorlige krænkelse af NAFO's bevarings- og håndhævelsesforanstaltninger.

Ifølge komitéen er disse handlinger, skønt de er nødvendige, overhovedet ikke nogen ideel løsning. De er kun potentielt effektive mod flåder, der anvender canadiske havne til landing og omladning af deres fangster. Lukningerne skadede den økonomiske situation, især i havnene Bay Roberts og Harbour Grace i Newfoundland og bebyrdede lokale forretninger og arbejdere i urimeligt omfang.

Med hensyn til Estland har lukningen i det mindste tilsyneladende haft et positivt resultat. Estlandske embedsmænd har anerkendt, at deres fartøjer brød NAFO-reglerne og Estland har truffet foranstaltninger med henblik på at tage fat på de canadiske bekymringer. Som følge heraf åbnede Canada igen dets havne for estlandske fiskeflåder i december 2002. Færingerne forekommer imidlertid mindre villige til at ville forbedre deres metoder. Selvom de er kommet med forsikringer om, at de vil tage bedre kontrol med deres flåde, har de indtil videre ikke bevist, at de er villige til at overholde NAFO-kvoter eller -regler.

Konklusioner og anbefalinger

Mange fiskebestande i verden er i alvorlige vanskeligheder. De Forenede Nationers Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO) rapporterer, at mellem 47% og 50% af bestande er helt udnyttede, 15% til 18% er overudnyttede og 9% til 10% er udtømte eller ved at blive genoprettet efter at have været udtømt. Kun 25% til 27% af bestande fiskes moderat eller er underudnyttede.² Hvis disse forhold kun var begrænset til den udviklede verden, ville det i det mindste være mere forståeligt, men dette er ikke tilfældet. Fiskeriekspertter har advaret, at torskebestande i europæiske farvande, som engang var en drivende kraft for fiskeflåder fra hele Europa, er så alvorligt udtømte, at arten er truet med udslettelse. Andre arter, såsom kuller og kulmule, er også i fare. Trods den forestående trussel har adskillige europæiske lande, specielt Spanien og Portugal, gjort indsigelser mod foranstaltninger, der for nyligt blev foreslået af Den Europæiske Fiskerikommission, der har til hensigt at reducere kvoter og størrelsen på fiskeflåder.

På den ene side, hvis europæerne har svært ved at handle ansvarligt for at redde fiskebestande foran deres egen dør, hvorfor skulle vi så tro, at de ville gøre det foran Canadas? På den anden side kan situationens alvor i europæiske farvande skabe en mulighed for at udvikle nye alliancer med partnere, der er villige til at se på alternativer til

² FN's Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO), *The state of world fisheries and aquaculture 2000, Part 1 [Tilstand for verdens fiskeri og akvakultur 2000, Del 1] World review of fisheries and aquaculture*, <http://www.fao.org/DOCREP/003/X8002E/x8002e04.htm#TopOfPage>.

status quo. Det er ikke kun overlevelse af arter og fiskebestande, der står på spil, det er også fødevareforsyningens integritet og vores fiskeflåders og samfunds levedygtighed.

Vi har heller ikke set noget i regeringens svar på vores tidligere rapport eller fra NAFO's sidste årsmøde, der får os til at skifte mening. Argumenterne, som regeringen fremlægger i dens svar på vores tidligere rapport, er hovedsageligt de samme som dem, der blev fremlagt under vores høringer. Det faktum, at NAFO har opdateret nogle af dets metoder og regler er opmuntrende, men ikke tilstrækkeligt. NAFO har været ineffektiv i at sikre overholdelse indtil videre. Indtil medlemmerne sætter bevaring før selviske interesser er det usandsynligt, at dette vil ændre sig.

Det er ikke en mulighed, at Canada trækker sig tilbage fra NAFO uden et alternativt system. Det der er behov for, er et system, hvor reglerne er bindende og bliver håndhævet. Hvis NAFO ikke kan klare denne opgave, bør Canada være forberedt på at træde til for at sikre overholdelse af bevaringsforanstaltninger. Vi har anbefalet, at dette sker gennem implementeringen af beskyttelsesforvaltning.

Canadas bidrag til NAFO er aktuelt over en halv million canadiske dollars (2001-bidrag), hvilket svarer til ca. 43% af de samlede udgifter til NAFO. Dette er langt den største del, der betales af nogen af de kontraherende parter. Det er korrekt, at Canada også modtager den største del af kvoten for bestande under NAFO-forvaltning, men man bør huske på, at den største del af Canadas tildeling fiskes inden for dets 200-sømilegrænse. (USA, som bidrager med den næststørste andel til NAFO, over CAD 200.000 i 2001, modtager en meget lille del af NAFO's kvoter.) Komitéen foreslår, at Canadas bidrag til NAFO kunne anvendes bedre på beskyttelsesforvaltning. Det ville ikke være nok, men det ville være en god start.

Med disse anbefalinger understreger vi, at det ikke er vores hensigt, at andre lande skal ekskluderes fra at fiske, kun at de ikke længere skal have lov til at lade hånt om bevaringsforanstaltningerne. Systemet skal sikre, at forvaltningsbeslutningerne stemmer overens med videnskabelige råd for at kunne bevare stærkere bestande og muliggøre genoprettelse af svage bestande uden at være gidsel for kortsigtede interesser. Systemet, som vi forestiller os det, vil give større sikkerhed og stabilitet til forvaltningen af disse ressourcer til fordel for alle nationer, der traditionelt har fisket i disse farvande.

Kort fortalt er bevaring af fiskebestande, som ikke kun er til gavn for nutidens generation, men også morgendagens generation, væsentlig. Vi mener, at dette kan gøres ved, at Canada forvalter disse bestande, ved hjælp af bevaring som første prioritet, men samtidig respekterer rettighederne af andre nationer, der har fisket på disse banker igennem historien.

I overensstemmelse hermed gentager vi anbefalingerne fra vores tidligere rapport:

Anbefaling 1

At den canadiske regering ændrer the *Coastal Fisheries Protection Act, CFPA* [Loven om beskyttelse af kystfiskeriet] til at bemyndige den til at implementere beskyttelsesforvaltning af fiskeriressourcerne i nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap.

Anbefaling 2

At den canadiske regering informerer NAFO og dets kontraherende parter, at Canada ønsker at fortsætte med implementeringen af beskyttelsesforvaltning i nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap og vil trække sig ud af NAFO ikke senere end den 31. december 2004, i henhold til NAFO-konventionens artikel XXIV.

Anbefaling 3

At den canadiske regering fører en målrettet, offentlig informationskampagne i NAFO-lande for at højne bevidstheden om overtrædelse af NAFO-bevaringsforanstaltninger af fartøjer under medlemsstatsflag og for at agitere for offentlig støtte til at gøre en ende på den grove udnyttelse af fiskeressourcerne i det nordvestlige Atlanterhav.

Anbefaling 4

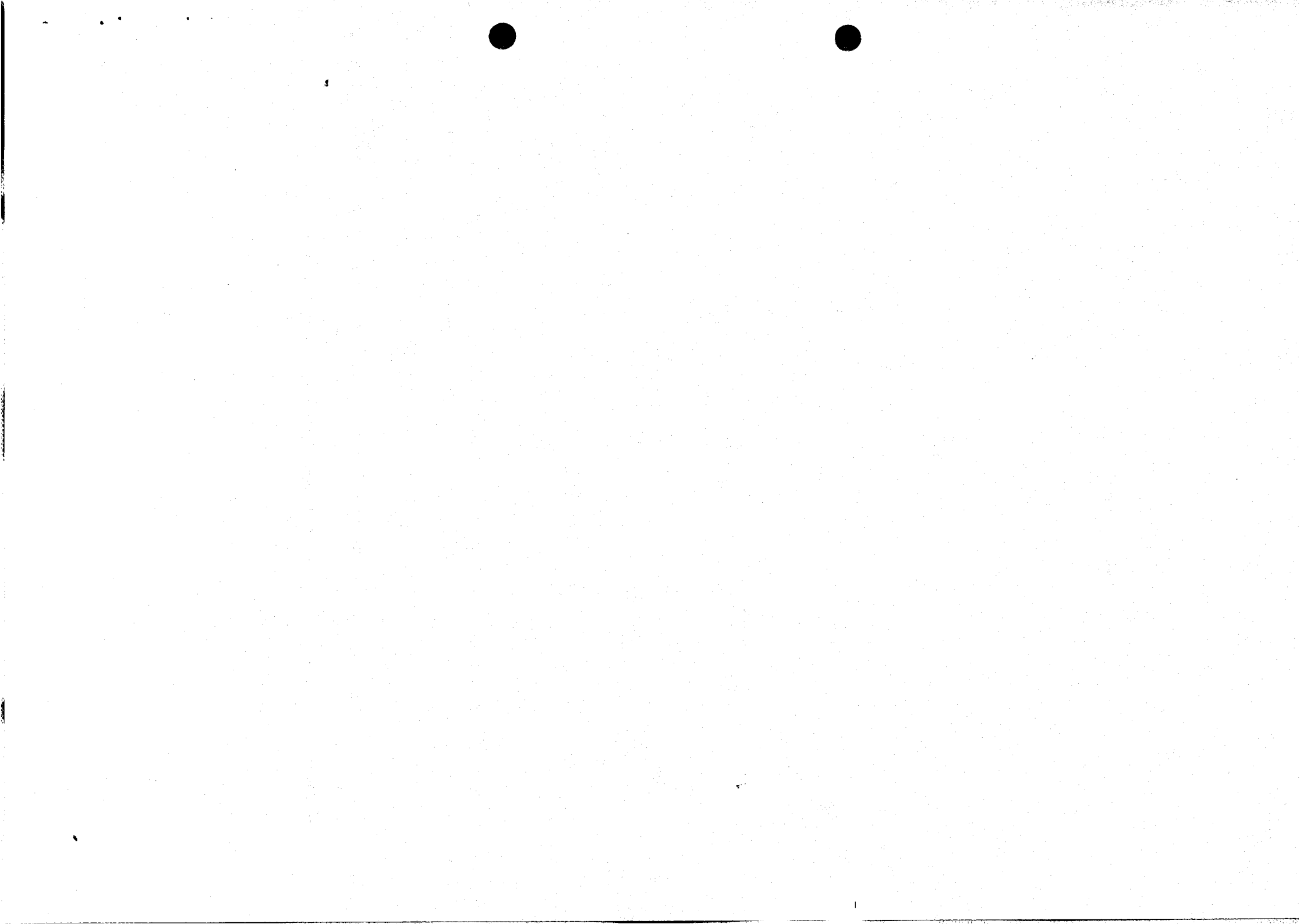
At Canada gør det klart, at det er rede til at anvende bestemmelserne i Lovforslag C-29 mod NAFO's medlemmer, som ikke har ratificeret UNFA og i tilfælde af NAFO-medlemmer, der har ratificeret UNFA, at Canada er forberedt på at anvende UNFA-bestemmelserne for at sikre overholdelse af bevaringsforanstaltninger. Canada bør bekræfte dets intentioner ved at anføre de overtrædende lande i Forskrifterne om beskyttelse af kystfiskeriet (CFPR).

Anbefaling 5

At den canadiske regering skal føre diskussioner med NAFO Fiskerikommissionen for at bestemme en proces, hvormed observatørrapporter ville blive mere transparente og ville blive indleveret i ordentlig tid.

BILAG A LISTE OVER VIDNER

Associationer og privatpersoner	Dato	Møde
Department of Fisheries and Oceans (DFO) [Ministeriet for Fiskeri og Farvande] Nadia Bouffard, Direktør, Atlantic Affairs Division [Divisionen for Atlantiske Anliggender] Patrick Chamut, Assisterende Viceminister	21/11/2002	4
Fish, Food and Allied Works Union [Fisk og levnedsmiddelarbejderforbund] Earle McCurdy, Formand	10/12/2002	8
Regeringen for Newfoundland og Labrador Det ærede parlamentsmedlem Gerry Reid, Minister for Fiskeri og Akvakultur		

ANMODNING OM REAKTION FRA REGERINGEN

I henhold til Procedureregel 109 anmoder komitéen hermed om, at regeringen fremlægger et omfattende svar på denne rapport inden for 150 dage.

En kopi af de relevante mødereferat (møder nr. 4, 8, 11 og 20) er fremlagt.

Ærbødigst fremlagt,

Tom Wappel, parlamentsmedlem
Formand

MØDEREFERAT

Torsdag, 27.02.03
(Møde nr. 20)

The Standing Committee on Fisheries and Oceans [Stående Komité for Fiskeri og Farvande] mødtes for lukkede døre kl. 11.19 denne dag i lokale 536, Wellington Building, Tom Wappel, formand, mødeleder.

Komitéens medlemmer til stede: John Cummins, Georges Farrah, Dominic LeBlanc, Bill Matthews, Carmen Provenzano, Jean-Yves Roy, Peter Stoffer, Tom Wappel, Bob Wood.

Tilstedeværelse: Fra Parlamentsbiblioteket: François Côté og Alan Nixon, forskere.

I henhold til Procedureregel 108(2), påtog komitéen sig en undersøgelse af implikationerne ved en udvidelse af Canadas eksklusive økonomiske zone til at omfatte nordøst- og sydkanten af Grand Banks og Flemish Cap (se mødereferat, torsdag den 7. november 2002, møde nr. 2).

Komitéen fortsatte med drøftelsen af en foreløbig rapport.

Det blev besluttet, — at den foreløbige rapport, med ændringer, blev vedtaget.

Det blev besluttet, — at formanden, sekretæren og forskere fik godkendelse til at foretage de grammatiske og editoriske ændringer, som måtte være nødvendige, uden at ændre rapportens indhold.

Det blev besluttet, — at formanden præsenterer rapporten for the House [forbundsparlamentet, Underhuset].

Det blev besluttet, — at komitéen, i henhold til Procedureregel 109, anmoder regeringen om at fremlægge et omfattende svar på rapporten.

Det blev besluttet, — at komitéens sekretær foretager de nødvendige foranstaltninger til en pressekonference, der skal holdes efter fremlæggelsen af rapporten på et tidspunkt, der skal besluttes af formanden.

Det blev besluttet, — at rapporten oversættes til NAFO-medlemslandenes sprog.

Kl. 11:53 blev mødet afbrudt.

Kl. 11:56 blev mødet genoptaget.

I henhold til Procedureregel 108(2), genoptog komitéen drøftelsen af dens undersøgelse af akvakultur i Canada (se mødereferat, torsdag den 7. november 2002, møde nr. 2).

Komitéen fortsatte med drøftelsen af en foreløbig rapport.

Kl. 12:42 blev mødet hævet af formanden.

Jeremy LeBlanc
Komitéens sekretær